травень 2002
May 2002

ПРОМІНЬ
Promin

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXII ТРАВЕНЬ Ч. 5
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційа Колегія:
Соня Бейзик
Добр. Катерина Бублик
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щерблюк
Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне число - $3.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@primus.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXXII MAY No. 5

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Sonja Bejzyk
Dobr. Kateryna Bublyk
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
Telephone 416-233-0724
Administrator - Oksana Sushko
telephone 905-641-2797

Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00

The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail
Registration No. 1925
International Standard Serial number
ISSN 038021-40

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ
CONTENTS

1 Великодні Привітання .... Easter Greetings
7 Великдень .... Easter
9 Мати .... Mother
12 День Матері .... Mother's Day
15 Духовість .... Spirituality
17 Листи до Редакції .... Letters to the Editor
18 Життя і культура .... Life and Culture
24 Нашим Дітям .... For our Children
26 Український Музей Канади СУК .... Ukrainian Museum of Canada UWAC
27 Громадська Хроніка .... Community Events
30 Квіти незабутнім .... In Memoriam

Cover:
"The Resurrection of Our Lord"
Icon by
Vera Lazarowich-Senchuk
My Icon Book, published by
UWAC in co-operation
with the UOCC

Союзу Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada

National Office: 9 St. John's Avenue,
Winnipeg MB R3B 1B6
Telephone: 204-957-7630
Fax: 204-582-5241

РЕДАКТОРИ ЖУРНАЛУ ПРОМІНЬ
ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
сердечно вітають

Дост. Соню Бейзик, крайову голову СУК та центральну управу. Достойного голову СУС і голів складових організацій, голову дирекції і директорів Українського Музею Канади з його філіями, дирекції Інститутів та Колегії Св. Андрея, провінційні управи та все наше членство.

Блаженнішого Митрополита Василія, Високопреосвященного Владику Івана, Високопреосвященного Владику Юрія, митр. прот. Василя Макаренка - голову Президії Консисторії, все духовенство УПЦК та шановних добродійок.

Редакційну Колегію - добр. Катерину Бублик, Галину Мельник Марко, Галю Липку, Крайову Референтку - Галю Щерблюк, Провінційних і Льокальних Референток, та всіх наших дорогих читачів, передплатників, жертводавців, дописувачів та всіх тих що підтрумють морально і матеріяльно журнал.

ХРИСТОС ВОСКРЕС! **ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!**

Озвався ж ангел і рече жінкам: Не лякайтесь,
знаю, бо, що Ісуса розпятого шукаєте.
Нема Його тут, бо Воскрес як сказав. Ідіть і
подивіться на місце, де лежав Господь.
Ідіть же хутко і скажіть ученикам Його, що воскрес із мертвих.
І пішли вони хутко від гробу із страхом і
великою радістю побігли сповістити учеників Його.

Від св. Матвея

At this joyous time of the resurrection of our Lord Jesus Christ
THE EDITORS OF PROMIN
extend best wishes to

Sonja Bejzyk, National President of the Ukrainian Women's Association of Canada,
Michael Zaleschuk, National President of the Ukrainian Self-Reliance Leauge of Canada,
Andy Skrypniak, National President of the Ukrainian Self-Reliance Association,
Lydia Talpash, National President CYMK - Ukrainian Orthodox Youth,
Eugene Kucey, Chair, Board of Directors, The Ukrainian Museum of Canada and its Branches
Directors of the Institutes and St. Andrew's College
National and Provincial Executives, Local Branches and all members

His Beatitude Metropolitan Wasyly, Bishops John and Yurij,
Rt. Rev. Mitred William Makarenko, Chair of the Presidium UOCC, all clergy and their families

Our Editorial Board - dobr. Kateryna Bublyk, Halyna Melnyk-Marko, Halia Lypka
National Promin Convener, Halia Scherbluk, Provincial and Local Promin Conveners,
all of our subscribers, supporters and contributors

CHRIST IS RISEN! **INDEED HE IS RISEN!**

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА В КАНАДІ
UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF CANADA
L'ÉGLISE ORTHODOXE UKRAINIENNE DU CANADA

В день святкування св. Пасхи - освідомлюємось Господніми Ласками від Воскреслого Христа Спасителя і між іншими появляється наш жіночий журнал Промінь, який видається повчальним змістом та мистецьким оформленням. Велика подяка належиться редакторам і всім, що читають його.

З нагоди Векикодних Свят, щиро вітаю всіх і кличу архієрейським голосом - ХРИСТОС ВОСКРЕС!

† ВАСИЛІЙ, Митрополит
Первоієрарх Української
Православної Церкви в Канаді

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

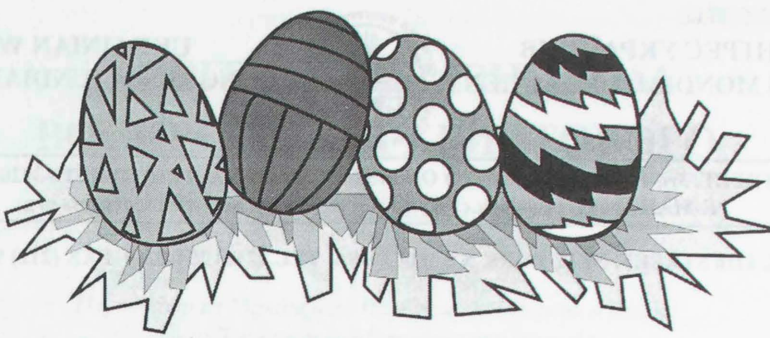

У радісні дні

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

сердечно вітаємо

Митрополита Василія, Первоієрарха Української Православної Церкви
в Канаді і Патрона Союзу Українців Самостійників

Високопреосвященного Владику Івана, Високопреосвященного Владику Юрія,
митр. прот. Василя Макаренка - голову Президії Консисторії,
Всечесне Духовенство УПЦК, Шановних добродійок та всіх вірних УПЦК
Все членство і прихильників - ТУС, СУК, СУМК-УПМ,
Фундацію СУС Інститути: Св. Івана в Едмонтоні, Петра Могили в Саскатуні,
Св. Володимира в Торонті, Колегію Св. Андрея,
Український Музей Канади, СУК і філії Музею

Редакцію журналу Промінь, Українського Голосу і Вісника
та увесь український народ в Україні та в розсіянні суших!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!   ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ
Михайло Заліщук, голова   *Орест Вараниця, секретар*

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
Соня Бейзик, голова   *Марія Корчевич, кор. секретарка*

ЗА ЦЕНТРАЛЮ ТОВАРИСТВА УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ
Андрій Скрипняк, голова   *Володимир Росіцький, секретар*

ЗА ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ КАНАДИ / УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ
Ліда Талпаш, голова   *Марія Дерев'янка, директор комунікації*

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС УКРАЇНЦІВ
CONGR©S MONDIAL UKRAINIEN

UKRAINIAN WORLD CONGRESS
CONGRESO MUNDIAL UCRANIO

295 COLLEGE STREET, 3rd FLOOR, TORONTO ON M5T 1S2 CANADA TEL. (416) 323-3020 FAX (416) 323-3250
E-MAIL: congress@look.ca o INTERNET: ukrainianworldcongress.org

225 E. 11th STREET, NEW YORK NY 10003 USA TEL. (212) 254-2260 FAX (212) 979-1011

13.03.2002

EASTER GREETINGS 2002

Every year Christians throughout the world remember the suffering, death on the cross and subsequent resurrection of Jesus Christ, their Lord and Savior. Traditionally, Ukrainians who have been Christians, predominantly, since Kniaz Volodymyr baptized his people in the Dnipro river in 988, celebrate Christ's Resurrection with great passion. This intensity stems not only from profound religious piety, but from an inveterate national sentiment that the suffering of our nation was not unlike that of our Lord Jesus and that similar to His Resurrection our people would rise as well one day.

That day did come. 1991 saw an apparent end to our seemingly endless suffering. August 24, 1991 was welcomed by our people in Ukraine as well as outside, as a day of a new beginning. Light had supplanted darkness. Good had overcome evil. Justice had triumphed over injustice. With some trepidation and much fervor, our people commenced the arduous, yet ultimately satisfying task of state and nation building in Ukraine, in such remote places as Siberia, Uzbekistan, Kazakhstan, where we subsisted in large numbers but remained largely enslaved as well as in the so called free world, in fact stretching from the United States and Canada eastward to Australia.

Since the resurrection of 1991, each year, and more so, Easter Sunday of each year has been a harbinger of a new dawn. Ukraine, despite seemingly insurmountable obstacles, stemming, in particular, from its soviet legacy, has made great strides in constructing democratic institutions and developing a market oriented economy. Much more needs to be accomplished. In fact, March 31, 2002 the day according to the Gregorian calendar when many Christians observe Easter this year and, coincidently, the date of Ukraine's parliamentary and local elections, seems a particularly opportune time to look towards still a brighter dawn for the Ukrainian people, perhaps free of its communist legacy of criminality and godlessness. On May 5, 2002, our Julian calendar Easter Sunday, we shall take stock and, hopefully, look towards a still brighter future.

Whether you observe our Lord's Resurrection on March 31 or May 5, 2002, the Ukrainian World Congress sends you its heartfelt greetings. In particular, we greet the people of Ukraine, the Ukrainian people residing within the diaspora, our religious and political leaders, members of our armed forces and all good people who feel that light supplanting darkness, good overcoming evil, justice triumphing over injustice, is proper and just. We pray to our Lord Jesus Christ to keep our people good, hardworking and selfless for the greater glory of Almighty God and his children wherever they reside. As a profession of our commitment to the Lord, his teaching and commandments, we rejoice in His Resurrection.

Christ has risen! ***Indeed he has risen!***

For the Ukrainian World Congress:

Askold S. Lozynskyj
President

Victor Pedenko
Secretary General

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

щиро-сердечно вітаємо:

Первоієрарха Української Православної Церкви в Канаді
Його Блаженство Митрополита Василія
Високопреосвященного Владику Івана, Високопреосвященного Владику Юрія
митр. прот. Василя Макаренка, голову Президії Консисторії,
Редакцію Вісника, все Духовенство та всіх вірних УПЦК

Крайову Голову Союзу Українок Канади, Соню Бейзик
Крайового голову Союзу Українців Самостійників, Михайла Заліщука,
Крайового голову Товариства Українців Сатостійників, Андрія Скрипняка
Крайового голову СУМК - Української Православної Молоді, Лідію Талпаш
Головну Редакторку Променя Орисю Сушко, редакторку Оксану Сушко
Редакційну Колегію, Референток, та вісх читачів журналу Промінь
Проводи Провінційних та Місцвих Управ складових організацій СУС
Дирекції Інститутів та Колегії Св. Андрея
Голову і Дирекцію Українського Музею Канади СУК
та Редакцію Українського Голосу
Президію Світового Конгресу Українців та Конгресу Українців Канади,
ввесь український народ у Батьківщині та в діяспорі

Хай Всемогучий Господь наділить всіх нас силою, здоров'ям та одержимістю для
дальшої плідної праці у збереженні нашої організації СУС, нашої
Української Православної Церкви в Канаді
та у скріпленні Української Держави

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

бажають слідуючі:

SUPPORTERS

Східня Екзекутива Союзу Українок Канади
Анна Троян, голова
Марта Цехош, секретар

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Манітобу
Олена Ґереті, голова
Марія Коваленко,секретар

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Саскачеван
Зеня Юзик, голова
Марія Кіщук, секретар

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Альберту
Оксана Енсслен, голова
Ліна Ґулуцан, референт Променя

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Бритійську Колюмбію
Вікторія Пушка, голова
добр. Марія Гнатів, секретар

Союз Українок Канади, Відділ ім. Лесі Українки, Гамільтон, Онтаріо
Оля Стриховська, голова
Олена Волошина, секретарка

Союз Українок Канади, Відділ ім. Доньки України, Монтреал, Квебек,
Оля Нарепеха, голова
Маруся Зимовець, рек. секретарка

Союз Українок Канади, Відділ ім. Лесі Украініки, Оттава, Онтаріо
Ліза Маларек, голова
Галина Михальчук, секретарка

DONORS

Союз Українок Канади, Відділ ім. Св. Княгині Ольги, Вернон, Б. К.
Софія Князь, голова
Темі Лі, секретарка

Ukrainian Women's Association of Canada, Hanka Romanchych Branch,
Saskatoon, Saskatchewan
Cec Kachkowski, President
Gloria Zip, Secretary

UWAC Ol'ha Kobylanska Branch, Saskatoon SK
Rose Sopatyk, President
Vicki Rak, Corresponding Secretary

UWAC Maria Markovych Branch, Canora SK
Dorothy Korol, President
Irene Schigol, Corresponding Secretary

UWAC Olena Pchilka Branch, New Westminster BC
Ollie Waverick, President
Matilda Allison, Secretary

UWAC Daughters of Ukraine Branch, Roblin MB
Pauline Werbowetsky, President
Nellie Stolarchuk, Secretary

Христос Воскрес!

Над світом зброї згук несеться,
пала від крови обрій ввесь --
але сьогодні пісня ллється:
-- Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Скінчилась ніч...
воскресний дзвін
і блиски свіч
і тиміям
звіщають нам:
Цей день -- цей день великий!...

І луг і гай і ріки
усе, усе в обнові --
і квітка квітонці в діброві
вість подає:
-- Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Таємна міць росте в серцях
і лине дух із храму стін
у храм небес:
-- О Христе! Христе! о, Розп'ятий --
Ти і для нас воскрес!

Радіймо враз --
вдягаймо білі шати...
благословім весняний трудів час --
та йдім, хоч по тернах,
розпалюймо над прірвою живі огні!...

Над світом зброї згук несеться,
пала від крови обрій ввесь --
а ми...ми віримо...будьмо все готові --
тоді залунає і для нас
вокресний дзвін!

Уляна Кравченко

Великдень -- найбільше християнське свято, найбільша духова дійсність християнства. Ісус Христос, по своїй хресній смерті, третього дня ВОСКРЕС! Правда, Воскресення Христового є основою Християнської Віри. На вірі у Воскресення Христове спочиває ціла надприродна будівля нашої Святої Православної Віри, бо своїм Воскресенням Христос дав наймогутніший доказ на те, що Він Обіцяний Месія, Син Божий і Спаситель світу.

Воскресення Христове - це найбільша подія в житті Спасителя, найбільше чудо Його, а водночас це найбільша і найсильніша запорука і нашого воскресення. Величний, могутній наш привіт "Христос Воскрес" глибоко порушує наші серця та наповняє нас почуттям радости єднання з Воскреслим Христом, що своєю смертю смерть подолав, та відкрив нам двері до раю.

Нехай радість Воскресення Христового наповнить наші серця та ще міцніше об'єднає нас у любові до Христа Спасителя нашого та Його Святої Церкви, якої Господь Бог сподобив нас бути членами, а також у взаємній любові один до одного, як синів так дочок одного українського народу. Скажімо: "БРАТТЯ" навіть тим, що ненавидять нас! Простімо все ради Воскресення!

Нехай же ця радість Воскреслого Спасителя охороняє нас від смутку, від розпачу в усі дні нашого земного життя і буде джерелом нашої радости і щастя!

Христос Воскрес! Воїстину Воскрес!

- Церковний листок Української Православної Катедри Св. Володимира в Торонті -
Подала Галина Мельник-Марко

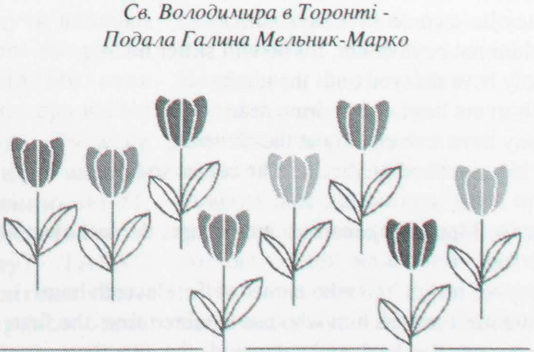

The Paschal homily of St. John Chrysostom Archbishop of Constantinople

This sermon is read at the Paschal Divine Liturgy on the Sunday of the Resurrection. It was written circa 400 AD.

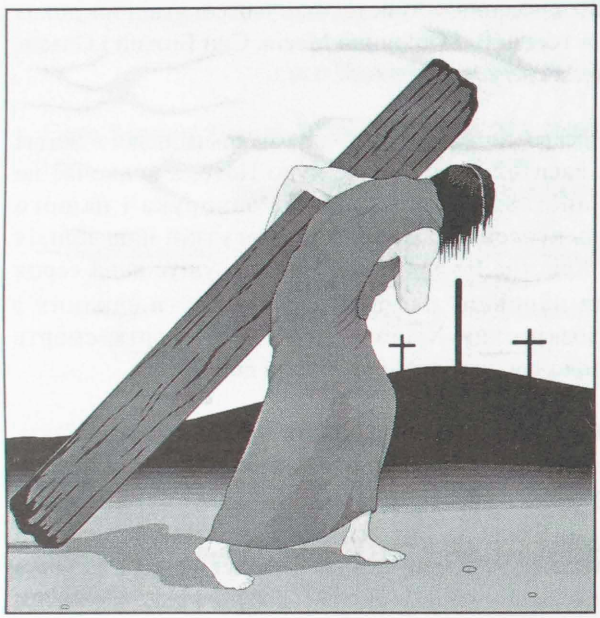

If any be a devout lover of God,
let him partake with gladness from this fair and radiant feast.
If any be a faithful servant,
let him enter rejoicing into the joy of his Lord.
If any have wearied himself with fasting,
let him now enjoy his reward.
If any have laboured from the first hour,
let him receive today his rightful due.
If any have come after the third,
let him celebrate the feast with thankfulness.
If any have come after the sixth,
let him not be in doubt, for he will suffer no loss.
If any have delayed until the ninth,
let him not hesitate but draw near.
If any have arrived only at the eleventh,
let him not be afraid because he comes so late.

For the Master is generous and accepts the last even as the first.
He gives rest to him who comes at the eleventh hour
in the same was as him who has laboured from the first.
He accepts the deed, and commends the intention.

Enter then, all of you, into the joy of our Lord.
First and last, receive alike your reward.
Rich and poor, dance together.
You who fasted and you who have not fasted,
rejoice together.
The table is fully laden: let all enjoy it.
The calf is fatted: let none go away hungry.

Let none lament his poverty;
for the universal Kingdom is revealed.
Let none bewail his transgressions;
for the light of forgiveness has risen from the tomb.
Let none fear death;
for death of the Saviour has set us free.

He has destroyed death by undergoing death.
He has despoiled hell by descending into hell.
Hell was filled with bitterness when it met Thee face to face below;
filled with bitterness, for it was brought to nothing;
filled with bitterness, for it was mocked;
filled with bitterness, for it was overthrown;
filled with bitterness, for it was put in chains.
Hell received a body, and encountered God. It received earth, and confronted heaven.
O death, where is your sting?
O hell, where is your victory?

Christ is risen! And you, o death, are annihilated!
Christ is risen! And the evil ones are cast down!
Christ is risen! And the angels rejoice!
Christ is risen! And life is liberated!
Christ is risen! And the tomb is emptied of its dead;
for Christ having risen from the dead,
is become the first-fruits of those who have fallen asleep.

To Him be Glory and Power,
now and forever,
and from all ages to all ages.

Amen!

МАТИ

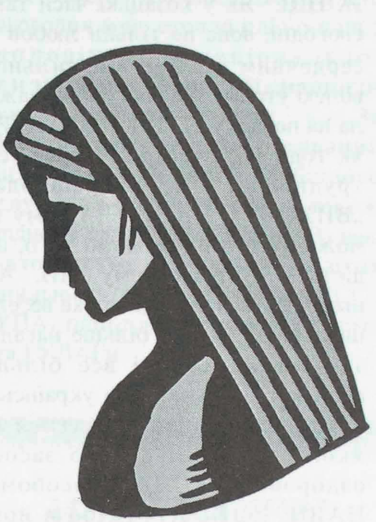

Богородице Діво, радуйся, Благодатна Маріє, Господь з Тобою! Благословенна Ти в жонах, і благословен плід утроби Твоєї, бо Ти породила Спаса душ наших.

Такими словами звеличуємо Матір Сина Божого, Господа нашого Ісуса Христа, Спасителя світу. Цю молитву знали ми дітьми і промовляли нарівні з ОТЧЕ НАШ бо так казала і вчила нас мама, а ми не усвідомлюючe велике значення цього благовістя завжди цю молитву промовляли. Кожна людина не дивлячись на її матеріальне чи культурно-інтелектуальне становище, носить ознаку материнського Духа. Вже з давніх часів шанують родительку МАТІР, бо вона не тільки породила, а й зростила і виховала. В Біблії в КНИЗІ ЦАРІВ і КНИГАХ ХРОНІК часто можна прочитати: - „А ім'я матері його ... " а часом подають рід її або місцевість з якої походить.

Премудрий цар Соломон в книзі Приповістей повчає, „Послухай мій сину, настанов батька свого і не відкидай науки матері своєї, - вони бо хороший вінок для голови твоєї, і прикраса на шию твою" (Пр. 1:8-9). А в іншому місці він мовить, „Стережи сину мій, заповідь батька свого, і не відкидай науки матері своєї". Переказ говорить, що праведна Анна, Мати Пресвятої Діви Марії, віддавши дочку до храму, приходила і читала з нею Святе Письмо аж до кінця свого життя. Читаючи життя святих Отців Церкви, бачимо, яку велику ролю відіграла мати в їх житті. Блаженний АВГУСТИН в книзі під назвою СПОВІДЬ в багатьох розділах з вдячністю згадує матір. Ціле життя була вона йому сторожем, бо він дуже легко підпадав чужим впливам. Препод. Федор Судит з великою любов'ю згадує свою матір, що була для нього прикладом християнського благочестя, і в похвальному слові достойно прославляє її праведне життя. Згадаймо матерів і наших святителів: ДИМИТРІЯ РОСТОВСЬКОГО, ФЕДОРА УГЛИЦЬКОГО, а особливо мати ЙОСАФА БІЛОГРАСЬКОГО, що в тяжких умовах (бо чоловік емігрував з гетьманом Мазепою) виховувала сина. Вона багато часу проводила в молитві і малий Йосафа молився з нею. Приглянемось до життя світських людей. В біографіях Й. Гете і Ф. Шіллера згадується великий вплив матерів на їхній розвиток. Світової слави хемік Д. Менделеєв завдячує своїй матері (що будучи вдовою) змогла так зручно й уміло покерувати ним, що він став знаменитостю, і пам'ять про неї він зберіг на ціле життя. Чи ж не мати-кріпачка прищепила нашому історікові й письменникові М. КОСТОМАРОВУ любов до мови та історії свого народу? ТАРАС ШЕВЧЕНКО десятилітним хлопчиком втратив матір, але образ доброї матері („А мати добрую мою....") проніс через ціле своє життя і дам нам постать ідеальної матері в чудовій поемі „Наймичка". Мати Миколи ГОГОЛЯ помогала йому збирати матеріали до писання „Вечера на хуторі біла деканьки" та інших творів з українською тематикою. Вона була його критиком і дорадником. Мистець-маляр ІЛЛЯ РЕПІН в спогадах визнає велику заслугу матері, що він став мистцем. Вона була його першою вчителькою грамоти і не дивлячись на тяжкі матеріальні обставини купувала хворому синові фарби. Можливо їй маємо завдячувати картину „Запорожці пишуть листа турецькому сулатну". З яким пієтизмом згадує О. Кобилянська про свою матір, а з листів Лесі Українки бачимо, що найкращим дорадником в її творчості й критиком була її мати Олена Пчілка. Чи не релігійний світогляд Г. Квітки-Основ'ненка формувався під впливом його матері, яка возила свого сина з хворими очима до Озерянського манастиря на прощу і там він дістав сцілення. Михайло Коцюбинський не тільки в дитячі чи юнацькі роки був близько до матері, але навіть у старшому віці завжди радився з нею і слухав її. Мати Тобилевичів - корифеїв української сцени, що не знала навіть грамоти принесла в дар своїм дітям народну пісню в усьому її багатстві. Діти зберегли цей дар до кінця життя. Коли сестра співала на сцені, то вони за кулісами плакали, бо пригадували, як люба матуся співала. Науковець і письменник Іван Франко сам писав, що материні пісні помагали йому в житті: „Ой, не раз та пісня сумненька, в хвилях великих незгоди життя, тихій привіт мені слала, мов ненька сил додавала до важкого пуття" („Тямлю як нині"). Або Григорий Чупринка у вірші „Матері" каже:

Слухай же мамо!... Ліра ридає...
Крається серце... акорди біжать...
Це надімною дух твій вітає,
Це твої співи і сльози дріжать.

А О. Лубська відчуває силу материної молитви і пише:

Від каштанів, що йдуть з села
(Там безжурність моя цвіла)
Прилітає на легіт - крилах
Спити тугу з мого чола,
Материнська молитва щира...

Під впливом материнських пісень писав Андрій Малишко улюблений нами вірш-пісню „Рушничок". Ця пісня-вірш неначе синівський Гимн - Славень Матері. Викладач Ужгородького Університету М. Грица, автор словника українських говорів Закарпатської Області, будучи школярем мріяв скласти „Словник Матері". Його мати володіла багатою барвистою мовою. Знала безліч пісень, легенд приказок.

Таким матерям число мільйони. Я тут згадала лише декілька, як приклад, а подивимось і пригадаймо кожний з нас свою Маму. Своїх, дорогих, струджених життям і умовами в яких вони нас виховували, намагаючись зберегти в нас християнсько-національні ознаки, які так уперто нищив ворог, московсько-комуністичний окупант. І не дивно, що ті, які опинилися в Америці після довгих і тяжких поневірянь на чужині під час Другої Світової війни увели у свій календар їхнє свято День Матері, що відзначають у другу неділю травня місяця. У американців це державне свято, так, як і в червні День Батька. Дні, коли поза уродинами віддають діти своїм батькам належну пошану і любов за їхню опіку над ними.

Говорячи про жінку, як МАТІР не сміємо її значення в суспільстві в оточені якого вона перебуває. Особливо жінка українка, вона не була обмежена лише родинним колом материнства, її не тримали в „теремі", як це було у московщині, вона завжди була вільна і майже рівноправна з чоловіками. Відкриваючи сторінки історії розвитку української державности, особливо КОЗАЦЬКОЇ ДОБИ натрапляємо но ролю українського жіноцтва в творчості цінних вартостей її (держави) побудови. Перед нами виявляється оригинальний і привабливо-надзвичайний образ української жінки, з життя і діяльности якої зродилися мудрі прислів'я: „Батько виховує дочку або сина, мати виховує НАЦІЮ". Або... „Жінка тримає три кути родинної хати".

Не є секретом ні для кого, скілька лиха принесло на українську землю спочатку царське, а потім совєтське ярмл, як фатально понівечено УКРАЇНСЬКУ ЗВИЧАЄВУ КУЛЬТУРУ, РОДИННІ ТРАДИЦІЇ, ДАВНІЙ УКЛАД ЖИТТЯ, і якщо УКРАЇНСЬКА НАЦІЯ ВСЕ Ж ВИЙШЛА ЖИВА З ТИХ СТРАЖДАНЬ І ВИПРОБУВАНЬ, ТО НАЙБІЛЬША ЗАСЛУГА В ЦЬОМУ ВИЖИВАННІ НАЛЕЖИТЬ УКРАЇНСЬКІЙ ЖІНЦІ. Як у козацькі часи так і сьогодні, вона не тільки любов'ю, сердечним теплом, але сильною волею утримує на собі, як зауважила на початку „ТРИ КУТИ ХАТИ", як тоді, так і тепер всупереч усім труднощам і перешкодам „ВИХОВУЄ НАЦІЮ", і тому не може бути байдужою до того, що діється в українському світі. А в ньому діється щось не дуже веселе, щось таке, що все більше нагадує зачароване коло і все більше спонукає до думки, що українське суспільство мусить вдатися до якогось, зовсім нового засобу оздоровлення. Цим засобом є НАШЕ ЖІНОЦТВО, бо в його середовищі ніколи, навіть в найскрутніший час не зникали такі доленосні риси, як моральна стійкість і віра в життя. Саме жіноче середовище, всупереч несприятливій історичній долі, зберегло тяглість найдорожчих національних традицій: релігійних, світських, громадських. Саме жіноцтво салєю активною участю у суспільному житті, підтримувало

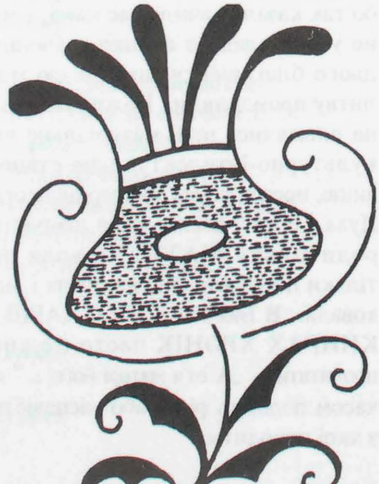

його духовне здоров'я і орієнтацію на краще майбутнє.

Від часів Хмельницького до сьогодні воно стояло пліч-о-пліч з чоловіками в національно-визвольній боротьбі нашого-українського народу. За Українкою -- довгий і славний шлях самовіданного двобічного служіння родині, дітям, а також рідному народові -- Україні. За нею авторитетна громадська і освітня діяльність, героїчна участь в УСС і УПА, підпілля, сталінські тюрми та ГУЛАГи.

То може вона вже заслужила на те щоб від неї, від її жіночої відповідальности за життя нації стала залежною доля України? Сучасний український політикум -- майже всуціль чоловічий. У Верховній Раді жінок всього 5%. А тим часом соціальні психологи все однозначніше висловлюються, що чоловіча мудра поступовість в українській політиці -- ніщо інше, як моральна нестійкість, і ця риса була притаманна майже всім керівникам-чоловікам в історії України.

Оскільки Україна вже не має куди поступитися, то чи не є єдиним поступом на наш національний порятунок залишаються жінки? Серед них гідних найвищих державних і суспільно-культурних посад є досить в усіх ділянках українського суспільства.

Наталія Кібець
травень 2001 р.
Міннеаполіс, Міннесота, США

МОЇЙ МАТЕРІ

Приснилось,
що я вернувсь додому
Іду, дивлюсь:
мій край, моя земля,
Сміються в сонці золотому
Річки і села і поля.

Ось-ось прийду
до хатоньки моєї,
Де мати жде мене й не жде,
Я скрикну „Матінко" до неї
Вона нагруди упаде.

І будуть литись теплих
сліз потоки
І в них бринітимуть слова:
„Я ждала, ждала цілі роки
І в'яла сохла як трава" ....

Іду зеленою межею,
Кругом хвилюються життта
І вється щастя над душею -
І на плечі нема хреста . .

О. Олесь

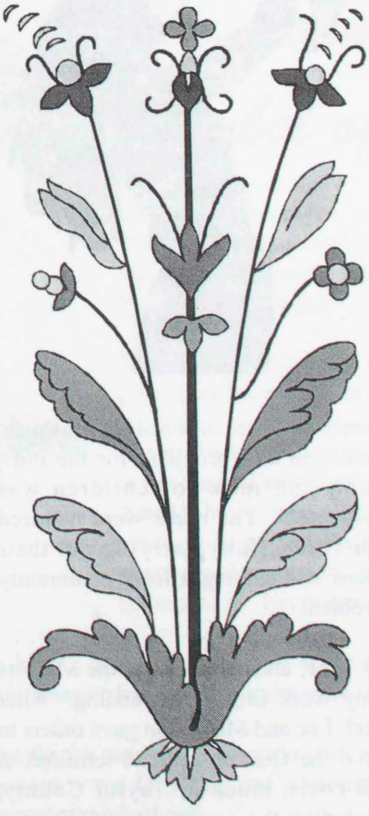

MOTHER'S HANDS

Dear gentle hands have
stroked my hair
And cooled my brow,
Soft hands that pressed me close
And seemed to know somehow
Those fleeting moods and
erring thoughts
That cloud my day,
Which quickly melt beneath
their suffrage
And pass away.

No other balm for earthly pain
Is half so sure,
No sweet caress as filled
with love
Nor half so pure.
No other soul so close akin
that understands,
No touch that brings such
perfect peace
as Mother's hands.

W. Dayton Wedgefarth

The Mother of Mothers Day

The memorial now known as Mothers Day was founded by Anna Jarvis in tribute to her mother, Ann Marie Reeves Jarvis. The first fully organized Mothers Day program was held at the Andrews Methodist Episcopal Church in Grafton, Taylor County, West Virginia, on May 10, 1908. The honored mother had already laid the foundation for such a day in the last fifty years of her life.

Ann Marie Reeves came to West Virginia at age twelve when her father, the Rev. Josiah W. Reeves, a Methodist minister, was transferred from Culpepper Co., Virginia to Philippi in Barbour County. Seven years later, in 1850, at the age of seventeen, Ann Marie married Granville E. Jarvis, son of a Baptist minister. The couple lived in Philippi for a short time and then moved to Webster in Taylor County where Granville began his career as a merchant.

Ann was the mother of eleven children, but only four lived to adulthood. In spite of the large family and the tragedies that occurred, Mrs. Jarvis was active in church and civic affairs. Most remarkable was the work she did to combat poor health and sanitation conditions that existed in Webster and in many other neighborhoods, and which attributed to the high mortality rate of children. After eight years of marriage, at the age of twenty-six, the young housewife and mother sprang into action to combat these conditions and called on all women in Webster, Philippi, Pruntytown, Fetterman and Grafton to meet at local churches where she organized clubs, known as Mothers Day Work Clubs. She called on her brother, Dr. James Edmund Reeves and Dr. Amos Payne of Pruntytown to advise and lecture her organizations. These two eminent physicians charted the tasks for the clubs to undertake. Members were assigned certain duties to perform in a certain length of time, and their work was inspected by the two doctors and nurses from surrounding communities. The clubs furnished women to care for

families with tubercular mothers, medicine was provided for the indigent, and milk for children was inspected. The clubs were honored for successfully carrying out their plans and solving a local community problem.

In 1861, another need for the Mothers Day Work Clubs was pending. After both Lee and McClellan gave orders to hold the Grafton railroad terminus at all costs, much of Taylor County, including the community of Webster, soon became an armed camp of both Union and Confederates. Mrs. Jarvis quickly sensed possible disruption in the clubs and called an urgent meeting. The group heard Mrs. Jarvis objectives: "To make a sworn-to agreement between members that friendship and good will should obtain in the clubs for the duration and aftermath of the war. That all efforts to divide the churches and lodges should not only be frowned upon but prevented."

When an epidemic of typhoid fever and measles broke out among the military personnel, Mrs. Jarvis and her Mothers Day Work Clubs were called upon for help. Her answer was "You shall have it. No mistreatment of any of our members. We are composed of both the Blue and the Gray." The clubs subsequently received the highest commendations from officers and soldiers for the magnificent services rendered the sick soldiers.

After the Civil War, public officials sought a way to alleviate post-war strife, and once more Mrs. Jarvis was called upon to help. She rallied the members of her clubs to meet at the Pruntytown Courthouse, and there they planned a "Mothers Friendship Day" to be held in Pruntytown, the county seat. The members were to invite all soldiers, Blue and Gray, and their families. An immense crowd arrived on the designated day. When the program started, Mrs. Jarvis appeared dressed in gray, and another women appeared dressed in blue. Two teenage girls assembled with the Pruntytown band on the courthouse porch, and a bugler called the crowd to assemble. Mrs. Jarvis explained the purpose of Mothers Friendship Day and asked the band to lead them in singing Way Down South in Dixie.

The lady in blue then asked the band to lead her and the audience in singing The Star Spangled Banner. Cheering and laughter followed, the two young girls took the hands of Mrs. Jarvis and the lady in blue and asked them to shake hands and hug each other. They then called on the crowd to do the same thing while band played Should Auld Acquaintance Be Forgot. By the time the song was over, it seemed that everyone began to weep and shake hands.

In addition to her work with the Mothers Day Work Clubs, Mrs. Jarvis was active in her church. When the Andrews Methodist Episcopal Church was completed in 1873, Mrs. Jarvis was on hand to take over as assistant superintendent in the primary department of the church school. For over a quarter of a century, she taught young children and saw many of the children grow into manhood and womanhood and bring their own little ones to her class.

Mrs. Jarvis was not only an exceptional teacher, but also a talented, informed speaker. She lectured many times in well-filled churches on subjects as "The Value of Literature as a Source of Culture and Refinement", "Importance of Supervised Recreational Centers for Boys and Girls", and "The Great Mothers of the Bible".

After the death of her husband, Granville E. Jarvis, in 1902, Ann Marie Reeves Jarvis and her daughters, Anna and Lillie, moved to Philadelphia to live with her son, Claude. Mrs. Jarvis died there on May 9, 1905, at the age of 72. She is buried in the beautiful West Laurel Hill Cemetery in Philadelphia. On the day she was laid to rest, the bell of Andrews Methodist Episcopal Church in Grafton was tolled seventy-two times in her honor.

Sources:

Norman F. Kendall, Mothers Day, A History of its Founding and its Founder, 1937

Howard H. Wolfe, Mothers Day and the Mothers Day Church, 1962

The Carnation, Symbol of Mothers Day

On the occasion of the first official Mothers Day service on May 10, 1908, Miss Anna Jarvis sent 500 white carnations, chosen by herself, to the Andrews Methodist Episcopal Church, in Grafton, West Virginia. In a telegram to the congregation, Miss Jarvis stated that:

"...Each one present will be given a white carnation; mothers will be given two, in memory of the day.

These five hundred carnations are given by a loyal, loving daughter in honour and sacred memory of her good and faithful mother, Mrs. Ann M. Jarvis, who worked faithfully and earnestly for twenty long years, as an earnest teacher in our Sunday School, who only a few years ago departed to that better world to reap the reward of her labours here. Every one is asked to wear this flower.

The white carnation is preferred because it may be thought to typify some of the virtues of motherhood; ... whiteness stands for purity; its lasting qualities, faithfulness; its fragrance, love; its wide field of growth, charity; its form, beauty...".

The following year she sent 700 carnations for the same purpose, and over the years, sent over 10,000 carnations as personal gifts to the Andrews Church. Carnations -- red for living and white for deceased -- are now worn world-wide as emblems of the purity, strength and endurance of motherhood.

The Meanest Mother In The World

by
Bobbie Pingaro

I had the meanest mother in the whole world. While other kids ate candy for breakfast, I had to have cereal, eggs or toast. When others had cokes and candy for lunch, I had to eat a sandwich. As you can guess, my supper was different than the other kids' also. But at least, I wasn't alone in my sufferings. My sister and two brothers had the same mean mother as I did.

My mother insisted upon knowing where we were at all times. You'd think we were on a chain gang. She had to know who our friends were and where we were going. She insisted if we said we'd be gone an hour, that we be gone one hour or less -- not one hour and one minute.

We had to wear clean clothes and take a bath. The other kids always wore their clothes for days. We reached the height of insults because she made our clothes herself, just to save money. Why, oh why, did we have to have a mother who made us feel different from our friends?

The worst is yet to come. We had to be in bed by nine each night and up at eight the next morning. We couldn't sleep till noon like our friends. So while they slept, my mother actually had the nerve to break the child labour law. She made us work. We had to wash dishes, make beds, learn to cook and all sorts of cruel things. I believe she laid awake at night thinking up mean things to do to us.

She always insisted upon us telling the truth, the whole truth and nothing but the truth, even if it killed us -- and it nearly did.

By the time we were teenagers, she was much wiser, and our life became even more unbearable. None of this tooting the horn of a car for us to come running. She embarrassed us to no end by making our dates and friends come to the door to get us. If I spent the night with a girlfriend, can you imagine she checked on me to see if I was really there. I never had the chance to elope to Mexico. That is if I'd had a boyfriend to elope with. I forgot to mention, while my friends were dating at the mature age of 12 and 13, my old fashioned mother refused to let me date until the age of 15 and 16. Fifteen, that is, if you dated only to go to a school function. And that was maybe twice a year.

Through the years, things didn't improve a bit. We could not lie in bed, "sick" like our friends did, and miss school. If our friends had a toe ache, a hang nail or similar serious ailment, they could stay home from school. Our marks in school had to be up to par. Our friends' report cards had beautiful colours on them, black for passing, red for failing. My mother being as different as she was, would settle for nothing less than ugly black marks.

As the years rolled by, first one and then the other of us was put to shame. We were graduated from high school. With our mother behind us, talking, hitting and demanding respect, none of us was allowed the pleasure of being a drop-out.

My mother was a complete failure as a mother. Out of four children, a couple of us attained some higher education. None of us have ever been arrested, divorced or beaten his mate. Each of my brothers served his time in the service of this country. And whom do we have to blame for the terrible way we turned out? You're right, our mean mother.

Look at the things we missed. We never got to march in a protest parade, nor to take part in a riot, burn draft cards, and a million and one other things that our friends did. She forced us to grow up into God-fearing, educated, honest adults.

Using this as a background, I am trying to raise my three children. I stand a little taller and I am filled with pride when my children call me mean.

Because, you see, I thank God, He gave me the meanest mother in the whole world.

Spirituality

In carrying out the mandate of the UOCC's Gender and Family Issues Committee it was decided to profile the inspirational faith stories of our younger church members and future leaders. Oksana was invited to write the first article and we hope others will be led to share their experiences.

My Personal Reflections on the Holy Orthodox Faith

Oksana Sushko

Being asked to write down my personal reflections on Orthodoxy is a true honour. Please bear with me as I approach the task with humility and not without some nervousness. Each of our spiritual journeys is unique and intensely personal. I promised myself that I would not open a single reference book, save perhaps the Holy Bible (hardly a 'reference book'!), and would speak straight from my heart to you about my own pilgrimage to and fro around the Holy Tradition that held its arms open to me at every step of my life's experiences, even at the times when I ignored it. The road finally led me back to the source from whence I came, and I trust that it will continue to lead me further toward the richness of an even fuller Orthodox life which I have yet to discover.

In this brief chronology, I will skip the details of childhood and adolescence, at least as far as community activity goes. Most of us had the privilege of a church life by virtue of our family heritage. Probably a majority of us attended Ukrainian school, bandura class, dance ensembles, youth choirs, poetry recitations, etc., etc. All of these experiences provided me with a full schedule of cultural activities, if not an appreciation for my heritage at the time. As a child, some of us might have preferred playing baseball on a Saturday morning to attending Ukrainian classes; as teenagers, we may have wished we could skip church on Sunday morning so that we could stay out later on Saturday night. But as many things that our parents know they must impress upon us, even against our youthful will, I, without question, thank God every day now for the foundation that my family and community laid for me.

My first life-changing adult experience of transforming faith was in my early twenties. I had suffered from an eating disorder for almost seven years. My family had been supportive in guiding me toward various forms of treatment, both medical and psychological, but to no avail. Seven years of my life had passed with nothing but disruption, obsession, my studies suffered, my relationships were affected, and of course, my physical body was a mess. I inhabited a world obsessed with hopelessness, in which my future looked bleak, at least to me. But not to God.

Although I had 'prayed' all of my life at St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Church in my hometown of Hamilton -- I knew all the prayers by heart -- it had never occurred to me that prayer could actually be salvific to my present and future. I humbly surrendered to the only power left for me to grasp -- the power of the Father, the Son, and the Holy Spirit. Over the course of some months, through my perhaps under-developed and primitive, yet sincere, prayer and meditation, my eating disorder was cured, and I could thank only God.

Even though I would never forget that it was God's saving grace which brought an end to my illness, I spent my twenties in and out of a spiritual life. As we all know, there are countless faithless influences available to young adults to pull them into a Godless, secular lifestyle. Thankfully, in exploring my young independence, there was, always at just the right time, a reminder of the Holy Tradition of which I was a part; my birthright, which managed to keep my feet on the ground before I swayed too far.

During six years of marriage, life seemed to evolve as per the norms of society. I owned a home, a car, worked at a well-paying job in the high tech industry, and went to Church only every once in a while. When Sundays were often my only free day, I could not justify spending half of the day in Church. Yet while life was full of what appeared to be fruitful activity, I felt strangely empty. I prayed daily and felt relatively content, but I knew that there must be more to a fulfilling spiritual life. I wasn't quite convinced that the Orthodox Church could provide that for me, so I went on a mission to research other 'options'. I read about Buddhist and Hindu ascetecism, I attended Evangelical and Pentecostal services, I read books by famous North American evangelists, I took religious studies classes at the local university, I watched shows like 'One Hundred Huntley Street'. There was certainly a great deal of 'feeling' in these spiritual concepts, some more appealing than others, but they were all so different that it was difficult to identify what made one better, or more 'right', than another. There was a feeling of arbitrariness to my research, and I was left unsatisfied.

During this time, I spent six months living in Romania. Although my friends in Romania were not particularly religious, Orthodoxy was their heritage, so Churches abounded. I was, of course, curious. When I entered my first Romanian Orthodox Church, I felt as though I had entered a time warp. It was as though I was watching a documentary from hundreds of years ago, with sights, sounds and smells that were full of history and tradition. The most important aspect,

which I only half-appreciated at that time, was that at every Orthodox Church I entered in Romania, I felt at home, even though I did not fully understand the language. So, a stranger in a strange land, where was I most drawn when I needed a dose of comfort and spirituality? You guessed it. The Orthodox Church. At that time, however, I attributed the appeal of the Church to simple familiarity. I wasn't able to say that my research had ended, but little did I know, I had taken a small step towards a giant revelation.

Sadly, my marriage ended in 1999. I left my secular job, sold my house, and left the country. I embarked on the journey of a lifetime, visiting South Korea, Thailand, New Zealand, Australia, and a few places in between. During the year that I traveled, my research continued. Confused and distraught after a divorce, I sought every possible means of solace. I met people from every walk of life, from every faith background, with varying degrees of a wobbly spirituality at best. While in Seoul, frustrated by loneliness and no one with whom to discuss matters of faith, I scanned the internet until I found a Russian Orthodox Church in the city of Seoul. So, again, a stranger in a strange land, I found myself at home again, in a verbal language that I didn't fully understand, yet a sacramental language that began to speak louder to my soul.

On to New Zealand, where I was befriended by a young woman who attended an Evangelical church in Auckland. She graciously took me along to a few services, and I explored a few other churches myself. Taking communion (a tiny plastic cup of grape juice) while sitting down in a school auditorium seemed almost sacreligious to me. Somehow I didn't feel worthy, and then remembered that I hadn't taken confession first. So before I drank from my little cup, I silently prayed for God to forgive my sins.

A few weeks passed, and I found myself heading towards the Russian Orthodox Church in Auckland, not being able to find a Ukrainian one. Here I was again, time capsuled back several hundred years, at the historical Orthodox Church. The parishioners weren't particularly friendly, my lipstick raised a few eyebrows, and the priest wasn't interested in knowing who this newcomer was when I went to kiss the cross at the end of the Liturgy. Yet I still felt a sense of exhilaration at knowing that I was welcome there, whether the congregation paid any attention to me or not.

Then on to Australia. Based in Sydney, there is large world-wide Evangelical movement which I had heard a great deal about. This particular organization has missionary efforts ongoing all over the world, including in Ukraine. I was very excited to finally experience in real life the worship and song which I had previously heard only on CD. The music was uplifting, the people were friendly and welcoming, but after one visit, I had no desire to go back.

Finally, I found a Ukrainian Orthodox Church for the first time in my travels. A train and two buses took me to a modern building in which the paint and golden carving was new and bright. But the Liturgy was as old as the saints on the walls, and I smiled at them as I experienced the sensation of returning to the womb. No one spoke to me, including the priest, apart from a few friendly nods. Nothing more was required.

A year after my departure, I returned to Canada to begin my life anew. Eventually I found myself in Niagara Falls and then St. Catharines, where the Lord blessed me with a job in community service at Hospice Niagara. Although I certainly felt far more drawn to Orthodoxy than I ever had before, I carried on my research a little longer. I visited several evangelical and Bible churches in the area; I just had to be sure. I was still healing from a broken marriage and an often wavering faith, and I hungered for a haven, a community, a Church that would help me to complete my healing process. I attended George's in Niagara Falls for a while, then when I moved to St. Catharines, I called Father Ozimko, whom I had never met before, and asked if I could take Holy Confession at St. George's. He warmly invited me to come as soon as I could, and welcomed me into his parish. On my first visit, I knew that I was home.

Since then, almost nine months ago now, my faith has matured, but only to the extent that I am now more aware of just how little I know. In my personal experience, Orthodoxy is a phenomenon that can be experienced before fully understanding the nature of the experience. While searching in the Protestant, even New Age, world of faith, I always left church services unsettled and unsatisfied with inconsistency and lack of authority. With Orthodoxy comes an undisputable foundation in historic Apostolicism which manifests itself in each and every prayer, litany and sacrament. Even after two thousand years, the Liturgy lives, with Christ at the core, and the Holy Trinity as its foundation. And as my inquiring mind seeks out more and more proof of this, I can no longer dispute the ultimate Truth of the Holy Orthodox Faith.

This has been my humble pilgrimage to Orthodoxy. I am grateful for the opportunity to share it with you, and I hope that we might all be inspired to learn from one another, as we aspire to live our lives in the name of God.

Christ, our God and Saviour, You are the totality and fullness of all that is Good. Fill our souls with joy and gladness and save us, for You alone are Most-Merciful. Amen.

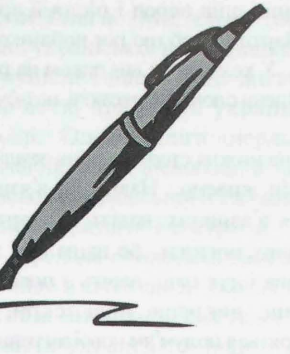

Letters to the Editor

In the March issue of Promin, reader Lena Gulutsan submitted a response to Fr. Bohdan Hladio's article entitled "Topless" (Promin, January 2002). Following is Fr. Bohdan's reply.

Dear Editor,

Permit me to reply to several of the points raised in the "From our Readers" section of the March Issue of Promin' regarding my article about head coverings for women in the January 2002 issue.

Lena Gulutsan's letter raises many issues related to the issue of head coverings for Christian women, some valid, some less so. The observation that men didn't wear suits and ties in 1st century Greece, for example, is true (although some of us men still walk around in long robes like the apostles did!). The general attitude and approach of the letter, however, is very disturbing to me, as it manifests an approach to our faith which is at odds with the teaching of the Church.

The first paragraph states ". . . women covered their heads in church in the days when women were not recognized as human beings. In those times women didn't have a vote, they didn't hold positions in government, they didn't go to school. Basically they were not allowed to think for themselves. Why? Read the Corinthians. Are there any women's opinions expressed there?. . ."

To deal with these issues in order, St. Paul doesn't talk about women covering their heads in Church, he talks about them covering their heads when they pray. Secondly, Ms. Gulutsan seems to indicate that at that time women were not recognized as human beings by the Church. This is patently and demonstrably false. This is not only an un-Christian comment, it is an anti-Christian comment. I'm sorry for the categorical language, but there is no other way to say it. There has never been a time when women were regarded by the Orthodox Church as less than full human beings.

As to the issues of not having a vote, it behooves us to remember that at that time no one had a vote - democracy was unknown. As to not holding positions in government and going to school a quick glance at the history of the Roman Empire (of which St. Paul was a citizen) shows that the lines weren't drawn so much on the basis of gender as along economic lines. There are many examples of Christian and non-Christian women who held governmental power and were highly educated (two well-known examples from our tradition would be St. Helen and St. Catherine), and so this, again, is an untrue assertion.

The final sentence, which intimates that the letter of St. Paul to the Corinthians is of dubious value because no "women's opinions" are expressed in it is the most distressing assertion. Orthodox Christians accept that the Bible is the inspired word of God. It has never been the teaching of the Church that what is written in the Bible is "St. Paul's opinion", or "St. John's opinion" or that it is in any way "opinion" at all. It is the Word of God. Believing otherwise is not in accordance with our faith.

There are many places in the Bible which require explanation and amplification. We shouldn't be surprised at this. Armies of lawyers are kept working with the job of explaining and amplifying the codes of law passed by our legislatures. The Bible, God's Word, is much deeper in its meaning than any set of city bylaws, or provincial regulations. If we cannot understand the deeper meaning of what is written in the Bible then we shouldn't just say "Oh, it's just someone's opinion". We must prayerfully search, with the help of knowledgeable guides, for the deeper meaning, realizing that our intellect is microscopic in comparison with God's. If it's difficult to get our mind around what God says to us on the pages of the Bible, we should see this as our problem, not the problem of the prophets or evangelists or the Church. We must try to fit our mind into the mind of God. If you can't get a barrel into a thimble, you can at least get a thimble into a barrel.

St. Paul, God's apostle, talks about women covering their heads when they pray. He doesn't talk about men wearing suits. Consequently we should be interested in the theological meaning of head coverings for women. One of the arguments offered in Ms. Gulutsan's letter against head coverings is that ". . .a scarf or a hat on the head flattens the hair and makes it messy, . . ." If we are more concerned for our appearance than for fulfilling God's commandments our whole attitude towards God is wrong.

Continued on page 29

ВІНОК СЛАВИ ДЛЯ ОЛЕНИ ТЕЛІГИ

(Продовження доповіді мгр. Анни Троян з попереднього числа журналу - квітень 2002 р.)

Вони вірила у слова Івана Франка що

Їх кров розбудить героїв.
Це початок боротьби, а не кінець!

Вони свідомо і гордо прийняли тернистий вінець страждання і смерті, щоб лишитись вірними тим ідеалам які носили в серці і душі.

IV. ПАМ'ЯТЬ ПО ГЕРОЇНІ

Два покоління після їхньої смерті, мрія про українську самостійну державу здійснилася - 24 серпня, 1991-го року. Українська Совєтська Республіка вийшла із об'єднання Совєтського Союзу, проголосила свою незалежність як держава, і голосуванням затвердила суверенність. Вже 10 років минуло як існує Українська держава. Чи вона є дійсно незалежна і дійсно українська, то вже друга справа, але поміж, як їх називала Олена Теліга, „партачами життя", московськими і жидівськими підлизниками, неморяльними „льокаями" яким тільки доляр є святий, в Україні найшлися свідомі земляки які держать Олену Телігу у „вдячній памяті".[15] Найновіша книжка про Олену Телігу, „Олена Теліга - О краю мій", вийшла в Києві, в 1999-ому році (видаництвом імени Олени Теліги). Ця збірка містить її поезії, оповідання, статті, реферати, літературну критику, листи, документи, бібліографію, знимки і її біографію, яку написала упорядник цієї цінної книжки, Проф. Київського Університету і доктор історичних наук - Надія Миронець. Проф. Миронець описує як шанують пам'ять тієї великої патріотки на Батьківщині. Пишуться статті про її життя і творчість, в Києві її іменем названо вулицю, бібліотеку і дві школи, а на Криму школу у Феодосії. Її ім'ям названо видавництво при Фундації імени О. Ольжича. В 1993-ому році в Києві повстав перший осередок Всеукраїнського Жіночого Товариства імени Олени Теліги. Вечори в пам'ять Олени Теліги традиційно відбуваються в тих містах і селах де живуть українці свідомі своєї історії. Встановлено дерев'яний Хрест у Бабиному Ярі 21 лютого, 1992-го року, в 50-ту річницю розстрілу, а опісля, в колишньому будинку Центральної Ради відбулася урочиста академія в честь Олени Теліги „й інших героїв націоналістичного підпілля".[16] І „вперше в Україні на урядовому рівні, була вшанована пам'ять Олени Теліги в дні відзначення її 90-літнього ювілею."[17]

Від початку в 1947-ому році, коли О. Жданович вперше зібрав й опублікував творчу спадщину Олени Теліги, під назвою „Прапори Духа. Життя і Творчість Олени Теліги", аж до 1999-го року, про неї було написано і видано понад 350 наукових, художніх і публіцистичних праць. У ділянці драми, Катерини Штуль п'єса „Поворот", надзвичайно добре представляє характер Олени і події останніх днів перед і після її арешту. Варта булоб цю річ побачити на сцені. У келії перед викликом на розстріл, Олени слова потрясаючі, незабутні:

„Нас не можна стерти з лиця землі. О, ні! Ми живемо. Навіть як в'язні по ваших в'язницях, навіть як мертві в незнаних могилах...бо наша віра невмируща і дух наш, навіть з погаслих згарищ, викреше нові іскри, що розгоряться полум'ям нової заграви."[18]

Мабуть найкраща аналіза віршів і прози Олени Теліги находиться в Дмитра Донцова книжці „Поетка Вогняних Меж". Тут ми знаходимо його проникливе розуміння Олениної апокаліптичної візії життя: „Бачила світ і Україну в вогні. Бачила і знала, бо вірила, що з того очищуючого огню, зміцнена, відсвіжена, відмолоджена, шляхом через Голготу і хрест до воскресення, встане і її нація. Кличе на цей шлях відважних, на свій, на наш прекрасний беріг за межі з крови і вогню."[19] Подібну візію перетворення своїх людей у націю, мала Жанна Дарк підчас 100 літньої Війни поміж Англією і Францією в 15-ому столітті. За цю візію її спалили живою. Так часто буває з пророками. Але Українці в діяспорі і в Україні, її друзі, співпрацівники і знайомі, яких багато опинилося після Другої Світової Війни в Америці і Канаді,[20] оцінили талант і жертву Олени Теліги. За 52-ва роки вони сплели їй Вінок Слави із 351 творів. Їхні почуття поділяє Проф. Миронець, коли вона пише „Можна тільки дивуватись, як в одній людині сплелися безмежна жіночість, краса, розум, талант, беззастережна хоробрість, незламність. Своїм творчим життям і героїчною смертю Олена Теліга стала символом невмирущої української нації."[21]

V. ЩО ДАЛІ?

Кінчається наш панегірик в честь

Олени Теліги. Ми, члени „невмирущої української нації" лишаємось зворушені і наснажені життям і творчістю правдивої української героїні. Олена Теліга вмерла щоб ми могли жити в свободі, в любові до всього українського і в єдності з нашими братами і сестрами. Вона нам передала смолоскип далі нести, щоб ніде в світі, люди українського походження не перестали бути членами української нації. Тому, нам жінкам, берегиням української нації, культури і віри, об'єднаними в українські жіночі організації, треба нести той смолоскип високо, гордо і радісно, щоб його вогонь нам освітив правельний шлях у майбутність, щоб той вогонь нам пригадував повсякденно, що нам треба робити щоб ми щезнути з лиця землі.

1. Нам треба ніколи незабути наших героїв. Нам треба навчати наших дітей і внуків про них і що ми є нащадки героїчного українського народу який завжди боровся за волю і справедливість щоб збудувати краще життя на світі.

2. Нам треба навчати наших дітей і внуків української мови і віри, дати їм пізнати своє коріння, виплекати в них почуття городсти що вони є частиною українського народу який має давню історію, велику культуру, святу церкву, чудові традиції і прекрасне мистецтво. Здорове, свідоме і віруюче покоління є запорукою нашого існування у всіх галузах життя, деб ми не були.

3. Ми в Канаді живемо у великому добробуті і в справжній волі, без страху що принесе нам завтрішній день. Тому нам треба помагати Україні щоб сповнити наш борг совісті перед нею. Там люди майже ціле століття жили в режимі без добробуту, без християнської етики, без знання своєї історії, і без сорому перед гріхом, як „партачі життя" яких Олена Теліга картала бо вони ставили фізичне існування і економічні вигоди вище національної гордости і тому пристусовувались до всіх вимог їх гнобителів. Нам треба допомогти тих „партачів життя" перетворити в лицарів - нових людей, відважних, працьовитих, совісних, чесних і правдомовних, захисників української церкви, культури і мови, правдивих архітекторів нової України.

4. Ми також повинні збудувати в Бабиному Ярі прикрасний пам'ятник тим українським патріотам, яким лютий ворог України відібрав право жити своїм життям, в своїй хаті, на своїй землі. І у стіп цього величного пам'ятника ми тоді положемо Олені Телізі, великий вінок з квітів і колосків золотої пшениці, великий Вінок Слави від нас усіх, щоб ані вона, ані її дорогий друг життя, не загинули „безслідно".

Це серед нас добре розумів поет Борис Олексанрів, коли він писав слова гідні епітафу на тому величному пам'ятнику у Бабиному Ярі:

Коли твій голос чуйною луною
Торкав серця - то він не промине.

Він перейде років глухі загати,
Минулих днів понуро - чорну тінь,
Щоб знов і знов дзвеніти і звучати
Крізь вітровійну сизу далечінь.

Ти не помреш - вернешся по сліду!

(„Найгірше - це загинути безслідно")[22]

Так, героїв нам потрібно мати!

* * * * * * * * * *

Примітки під текстом:

Анна Троян написала цей вірш в грудні, 2001, як готувалась до доповіді на Свято Героїнь. Батьки її мужа др-а Олега Трояна, інжернери Дмитро і Надія Троян (з дому Ревенко) вчилися в Українській Господарчій Академії в Подєбрадах разом із Михайлом Телігою і Оленою Шовгенів. Дмитро Троян був також у Кубані, козак покловник осаул кубанського війська, співав і був старостою в тому самому студентському хорі що і Михайло Теліга. Надія Ревенко, підчас свого першого року в Академії, мешкала в домі Проф. Івана і Пані Уляни Шовгенів, батьків Олени Теліги. Анна Троян (з дому Степанюк) з дитиньства була знайома з такими приятелями Олени і Михайла Теліги як др. Зоя Плітас, письменник Улас Самяук і його дружина Таня Пряхова Самчук і Поет Олекса Стефанович.

2. Зорич, Я., „Ідемо до Тебе..." (вступ до) Поворот, К. Штуль (Торонто: Видання Орг. Укр. Кан.,1972), С.16.

3. Брезгун-Соколик, О., „Українські Жінки -Героїні", Вісник Світового Конгресу Вільних Українців (Торонто. IX, ч.1(11), травень, 1983), С. 33-36.

4. Полонська-Василенко, Наталія, Видатні Жінки України (Вінніпег-Мюнхен: Накладом Союзу Українок Канади з фунд. Н. Кобринської, 1969), С.123.

5. Олена Теліга О Краю Мій . . Твори, Документи, Біографічний Нарис, упорякування, переднє слово, примітки, біографічний нарис Надії Миронець (Київ: Видавництво ім. Олени Теліги, 1999), Ц. 385.

6. Зорич, Ц. 12

7. Миронець, Ц. 368.

8. Там само, С. 377

9. Там само, С. 375.

10. Там само, Ц. 388.

11. Теліга, Олена, „Вступне Слово На Академію в Честь Івана Мазепи", О Краю Мій . . , С. 132.

12. Миронець, Ц. 396.

13. Там само, С. 417.

14. Там само, С. 417.

15. Там само. С. 418 (16) Там само, С. 324.

17. Там само, С. 324.

18. Штуль, Катерина, Поворот (Торонто: Видання Організації Українок Канади, 1972), С. 76.

19. Донцов, Д., Поетка Вогняних Меж Олена Теліга (Торонто: Гомін України, 1953), С. 33.

20. В Канаді опинились в окрузі Торонта такі друзі і знайомі Олени і Михайла Теліги як Наталія Холодна-Лівицька, др. Зоя Плітас, Улас Самчук і його дружина Таня Пряхова Самчук, інженери Дмитро і Надія Троян, професор Василь Іванис, а в Америці жили Професор Д. Донцов, інж. Є. Маланюк, Олег Штуль Жданович, і поети Оксана Лятуринська і Олекса Стефанович. Може були і ще інші.

21. Миронець, С. 323.

22. Олександрів-Грибінський, Борис, Поворот по сліду Вибрані Поезії 1939-1979 (Едмонтон-Торонто: Обєднання Українських Письменників „Слово", 1980), С. 92.

Невже вже п'ять років?!...

Так, бо добрі люди, (які все ще живуть і в наші „підлі та скупі часи"), пригадали мені про це. Цього квітня сповняється саме п'ять років від того часу, як торонтонська громада прощала на довгу й далеку дорогу всіми відому і всіми шановану: інженера, магістра, визначного педагого, провідну пластову виховницю, громадську діячку й журналістку -- **Антоніну ГОРОХОВИЧ.**

Далекий шлях Їй стелився. Не лиш у невідомі нікому засвітити Вічности, по так дуже належну Їй нагороду. Збиралася Вона і в останню мандрівку на Її улюблену Волинь, де, своєю останньою волею, мала спочити на цвинтарі свого рідного містечка, поруч могилок Батьків.

Не вперше їхала туди. Відвідувала Рідну Землю ще навіть тоді, коли це було таки просто небезпечно, коли на неї сипалися там злосливі статті в часописах, а тут, в діяспорі, теж не всі схвалювали Її поїздки. Але туга була сильніша. Їздила постійно, та тепер вже востаннє і назавжди...

П'ять років... Виринають спомини... Бо ще й до сьогодні шукаєш на культурних та мистецьких імпрезах Її дрібної, рухливої постаті... Не буде вже... Хіба у вдячній пам'яті сотень тодішніх дітей -- пластового новацтва, Її колишніх учнів із українських шкіл Торонта, Її співробітників, яких ряди вже теж помітно проріджуються...

„Сестричка Тоня" -- це загально прийняте ім'я так дуже відповідало Їй. Між дітьми була Вона дитиною, вміла в один момент нав'язувати зними свобідну і цікаву розмову. Між літературознавцями -- вченими діяспори була великим авторитетом у знанні навіть найменших подробиць української літератури („Не знаєте? Спитайте в сестрички Тоні!"), у церковно-громадському житті, в Союзі Українок Канади, була теж незаперечним авторитетом, на якій опиралася організація. А в Пласті була всім кого лиш було потрібно. Бо й до всього була високо-кваліфікована й підготована. Чи це був журнал „Готуйсь" для новацтва (редагувала його 22 роки!) чи орган пластових сеньйорів, „Пластовий шлях", чи безконечно одноманітна, але ж необхідна праця у Пластовому Видавництві, чи на інших незчислимих постах у верховних пластових з'єднаннях.

Не було „не можу", „не маю часу". Було „треба й я візьмуся і за цю працю." Так було і з головством в Українських Працівників Літератури для Дітей і Молоді „було треба," інакше -- об'єднання явно розпадалося після смерти Голови, Івана Боднарука, ну й „Сестричка" взяла на себе й цю відповідальність, яку несла майже до смерти...

Рідна Земля була в неї не зовнішньою вивіскою, а просто органічною частиною Її „я". Особливо ближча Її Батьківщина, замріяна Волинь, якої всю суть так промовисто виспівала Її Землячка, Леся Українка. І знов же Леся Українка була для цієї щирої душі -- справжнім джерелом натхнінь, програмою життя. Пані Тоня не лиш знала Лесю Українку в усіх подробицях її творчости, але дослівно дихала нею. Не диво, що, завершуючи свою українознавчу освіту ступенем магістра при катедрі в Оттаві, вибрала собі темою дипломної дисертації „Поетика Лесі Українки та її афоризми". Праця, як завжди, глибока і солідна, появилася пізніше окремим книжковим виданням.

Була неабияким знавцем не лиш літератури, але педагогічних проблем. Писала про них у численних статтях, видала дуже фундаментальну книжку „Батьки і діти" із прицілом на виховання дітей у діяспорі. Ця ж книжка, після двох діяспорних видань, помандрувала і з увагою до виховних проблем відроджуваної України, саме туди, щоб появитися під заголовком „Плекаймо в дитині і розум і душу".

Звання інженера-агронома, до якого підготовлялася спершу на львівсько Агроуніверситеті у Дублянах, а закінчила блискучим дипломом в Українській Технічно-Господарській Академії в німецькому Реґенсбурзі, здобула, здавалося б, випадково.

За часів німецької окупації не існували вищі українські школи гуманітарного спрямування, залишалися тільки „вищі технічні курси" в тому й сільського-господарські. Не було можливости продовжувати улюблені студії літератури, отже залишилося тільки й те... І хоч здобутий ступінь ніколи не ввійшов у практику Її життя, але варто було послухати, з яким захватом розказувала Вона про ці свої студії, про професорів, які так гаряче любили рідний чорнозем та його людей...

Слухаючи ці розповіді Сестрички Тоні, можна було переконатись, що

не був це лиш випадковий предмет студій, але це один предмет глибокого замилування, ще одна грань любови до своєї Землі.

Антоніна Горохович не знала міри часу, ні можливости свого тендітного організму. Вміла жити без сну та їжі і тільки дуже пізно завважила, що „щось воно не так”. Коли хтось хотів знайти Її телефоном, то найпевніше це було в пізні години ночі -- у приміщенні Пластового Видавництва. Не вспіла помітити і смертельної недуги і поза всякі границі старалася „діяти нормально”.

Всіми силами старалася дати нашій студіюючій молоді друге, доповнене видання свого підставового твору „Від розстріляного до замученого відродження”. Та листки паперу вже випадали із слабіючих рук, мішалися, губилися... Несказанно боляче було співробітникам стежити за цим гірким процесом, нерівною боротьбою між кволим тілом і таким живучим духом...

І коли старанно запечатана домовина вже спочила в стуженій Землі, коли вже багата бібліотека Сестрички Тоні переїхала до Її рідного міста, до рук авторки цих рядків попали оці помішані, понедокінчувані листки хрестоматії, останньої праці Покійної. Все, що можна було впорядкувати, довести до ладу, знайшло своє приміщення й применення... А що зробити із цими трагічними останками?!...

Ні, вони не сміли пропасти... Як діло виразної розпуки, поїхала вона з цілим ладунком діяспорних видань у підгірську Надвірну...

І приходить лист від адресатів: „Довідки про авторів наших відроджень та їх творчість завзято розмножують наші вчителі в Надвірній і далеко довкруги. Це особливо цінний матеріял, якого тут не дістати”... „Не весь я умру” співав римський поет...

Як багато ще споминів насувається про „Сестричку Тоню”, нераз навіть на перший погляд неважливих... А одначе з віддалі вже навіть п’яти років вони стають вагомими чертами до портрету небуденної Людини...

Хоч би таке: коли мали вже виносити бездушне Її тіло з помешкання, (до речі: повного книжок, які лежали всюди), тоді в вікно влетіла біла голубка... Чомусь саме тоді і саме туди...

Скандинавські народи називають евфемістично смерть: „чайка полинула над море”... А тут -- біла голубка.

Душа Голубина, що вміла любити людей, вміла любити свою Землю і Її правду...

А Її вихованці, Її читачі -- ростуть...

Леся Храплива-Щур

Подала п-ні Ірена Вжисневська

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift. Use this form for a new or renewed subscription as well.

Gift ______ New Subscription ______ Renewed Subscription ______

Name ____________________

Address ____________________

City ______ Province ______ Country ______ Postal Code ______

If GIFT indicate from whom ____________________

Cheque or money order enclosed in the amount of $ ______ for ______ year(s) at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

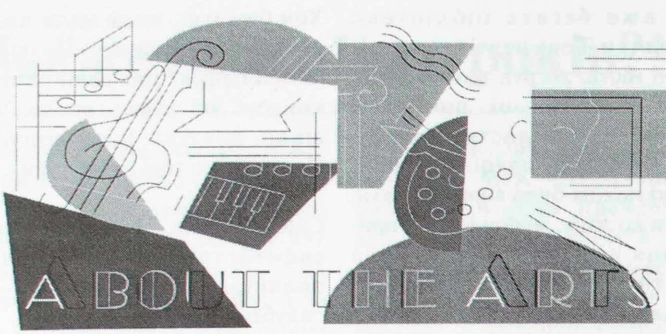

Давність Веснянкових Мельодій

Старовинність українських обрядових пісень, зокрема весняного циклю, засвідчується не тільки текстами, але ще більшою мірою їх музикою. В обрядових піснях обидва компоненти -- текст і музика -- живуть до певної міри самостійно. Тексти своїм змістом виявляють також предавнє походження і архаїчні риси, проте музична сторінка цих пісень, тобто їх мелодічна структура, формальна побудова, музична ретміка тощо, визначаються ще більшою архаїчністю і виявляють ще сильніші консервативні тенденції, ніж тексти. Фонд обрядових мелодій, а в тому і веснянкових, існує в нас споконвіку, неначе заціпдений, дуже мало податний на якубудь еволюцію.

До цих освячених традицією музичних форм вливаються сьогодні і так само вливаються на протязі тисячі літ різні тексти, що еволюціонували швидше, ніж музика, не тільки мовою, але і змістом, пристосовуючись і відзеркалюючи в собі культурні, господарські й побутові умови окремих історичних епох.

Консервативна здібність значної частини українських обрядових мельодій подиву гідна -- вона веде нас не тільки в найдавніші історичні, але і у передісторичні, глибоко археологічні епохи. Звиякі, крім нещівної ролі мали на наших пращурів і певні культурні впливи.

З української виснянкової музики, як на зразок такого архаїчного

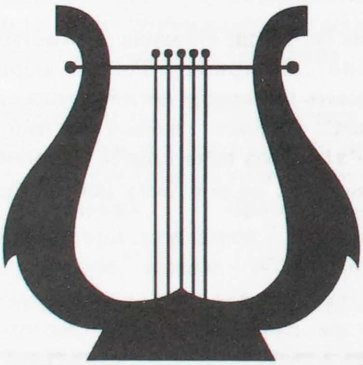

пентатонічного типу, звертаємо увагу на пісню, „Коло Дунаєчку, коло беріжечку”, або на гаївку, „Ой хо-хо”, що визначаються всіма описаними вище пентатонічними прикметами. Не всі веснянки цього типу збереглися в чистому пентатонічному вигляді, хоч вони, як обрядові музичні вияви, законсервували в основному свої священні форми, проте на протязі писячоліть іноді перемішались з іншими різнимисистемами, в наслідку чого чимало веснянок сьогодні виявляє вже тільки більш або менш виразні останки пентатонізму. Наступною системою, ще прийшла в Европі на зміну пентатонізмові, була музика тетрахордова. Мелодичною основою цієї системи є тетрахорду буває різна, півтони можуть бути між ступінцями. В найдавніших типах тетрахорду стійкого мельодичного центру у виснянок, -- на зразок галицька гаївка „Зеленії огірочки”.

В сучасній українській тетрахордовій мелодії трапляються дуже часто і то переважно в обрядових піснях, зокрема у веснянках. Група веснянкових мельодій має свій специфічний характер. Нове пробудження життя в природі, -- висняний настрій, оптимізм, виявляються в бадьорій ритмиці й жвавих темпах веснянкової творчости всяких стилів, що іноді наближує їх до жартівливих і сливе танкових форм. Відомо, що в Галичині веснянкові мельодії (гаїлки), співають тільки на Великдень і тільки на цвинтарі під церквою.

Звичайно, веснянкова музика є лише однією сторінкою цих обрядових пісень, яка тільки з словесними текстами, хороводами та жестами творить цілість веснянкових обрядів. Всі ці компоненти дишуть глибокою старовиною; але веснянкові мелодії законсервувались порівняно найкраще, бо музичні культові форми є найабстракніші, а тим самим найменш податливі на вплив соціяльних, побутових і культурних перемін, що їм носії тих форм на протязі тисячоліть підлягали.

З. Лисько
(Уривки „Вільне Слово”, травень 7 і 14, 1983)
- Подала Г. М. Марко

Ukrainian Choral Music

In Ukraine, the development of choral music is linked closely with the church. In the Eastern Church, choral singing is unaccompanied by musical instruments; hence Ukrainian Church choral music was and remains acappela. Early choral music was monodic. Polyphony developed only in the 16th century. At the time, a unique form of choral concerts, known as *partesnyi*, arose. The number of voices increased from the simple three and four to the more complicated eight, which were typical at the end of the 17th century. Some composers tried an even greater number and, in once case, even eighteen voices.

The richness of the Ukrainian choral repertoire is evident from a preserved list of notes of the Lviv brotherhood, made in 1697, which contains 396 choral compositions, 151 of which are vocal concertos and 56 liturgies. In the second half of the 18th century, there were several famous composers of Church choral music: M. Berezowsky, D. Bortniansky, and A. Vedel. Their choral works, which were acappela and called *concerts*, are remarkable for their cyclical structure of several movements and contrasting solo and choral parts. In their works, the four-voice choir becomes the basic form.

The development of secular choral music in Ukraine began in the first half of the 19th century. M. Lysenko made an enormous contribution, particularly in the area of original creativity. He is famous for his cantatas for choir and orchestra and his choral arrangements of folk songs. After Lysenko, the most noted composers of choral music were M. Leontovych, K. Stetsenko, O. Koshyts, S. Liudkevych, and P. Kozytsky. In the period 1920-60, choral music received relatively little attention from Ukrainian composers. Only among younger composers such as L. Dychko and I. Karabets does choral music retain some of its former importance.

W. Wytwytcky
(Encyclopedia of Ukraine)
- Submitted by H. M. Marko -

e-mail: athensptg@netaccess.on.ca

Reliability Since 1973

athens printing

- Complete in House Service
- From Creative Design to Final Product
- Black on White to Full Colour Printing

• Business Stationery & Forms
• Business Cards
• Labels & Stickers
• Continuous Forms
• Brochures & Catalogues
• Newsletters & Booklets
• Invitations & Announcements
• Tickets of all Kinds
• Complete Bindery Services
• Desktop Publishing & Design

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9
Tel: (905) 549-6719 Fax: (905) 549-7645

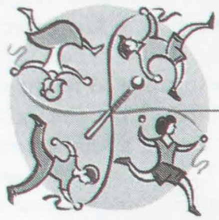

For Our Children

Нашим Дітям

ВІРШ ДЛЯ МАМИ

Таке чудове слово „мама".
Воно є перше у житті.
Немає в світі ріднішого
Як мама - це ТИ.

Хто нас з ранку піднімає,
Сніданок приготовляє,
Потім в школу проводжає,
До роботи поспішає,
Напевно мама - це ТИ.

А після школи зустрічає,
Вечерю накриває,
Завдання провіряє,
І так на довгиї року.
Я знаю мама,
Що тяжко буває тобі.

Часами мама не в гуморі.
Часами мало говорить.
Найгірш як мама не весела,
Тоді й не весело мені.

Тому я хочу помагати,
Щоб мамі легше було в хаті,
Щоб мама знала що ми
ЇЇ найкращиї помічники.

Людміла Коберник
Вайнона, Онтаріо

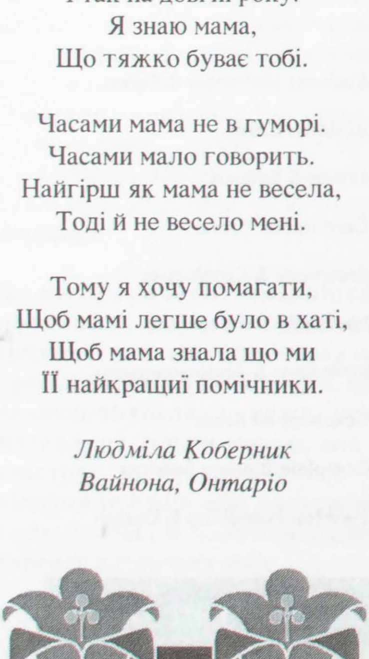

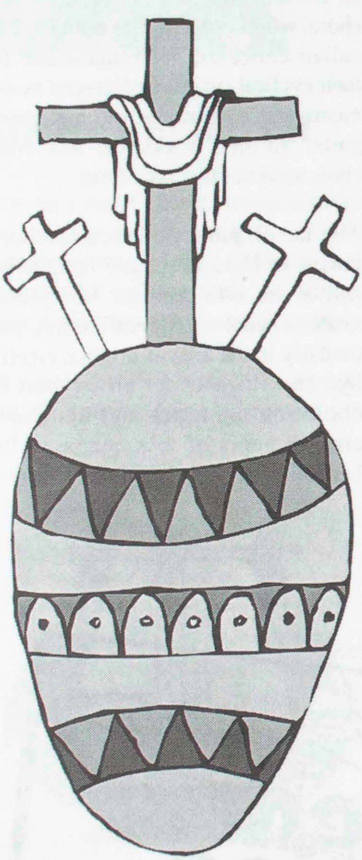

ВЕЛИКДЕНЬ

Великий день! Великий день!
Ясний Великдень на землі!
Наче радости й пісень
Приніс нам янгол на крилі . . .

Веснянку діти хороводять -
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!
Сьогодні й сонце не заходить,
А сяє й сяє із небес.

Микола Щербак

СОЛОВЕЙКО

Соловейко
Навесні,
Навесні.
Сипле співи
Голосні,
Голосні.

Соловейку,
Щебечи,
Щебечи,
Мене співам
Научи,
Научи!

Заспіваєм
Ми удвох,
Ми удвох,
Починаєм:
- Тіу-тьох,
- Тіу-тьох!

Грицько Бойко

НАШИМ ДІТЯМ

ВЕЛИЧАЄМ ТЕБЕ, МАМО

1. Величаєм тебе мамо,
В ту святочну днину,
За твій труд і за старання
Пильні без упину.

2. Величаєм за ту працю,
Яку мама дала,
Нім дитина від колиски
На ніженьки стала.

3. Величаєм за цей догляд,
Пильний, невсипущий,
Щоб собі що не накоїв
Син непосидющий.

4. Величаєм за ті скорбні
Недоспані ночі,
Як недуга заглянула
Дитиноньці в очі.

5. Величаєм за опіку,
У житті заранні,
І за те перед Тобою
Клонимось в пошані.

ВЕЛИЧАЄМ ТЕБЕ, МАМО

Слова І.Блажкевичевої
Музика Є.Вавринюка
Форт.супр.С.Яременка

Помірно

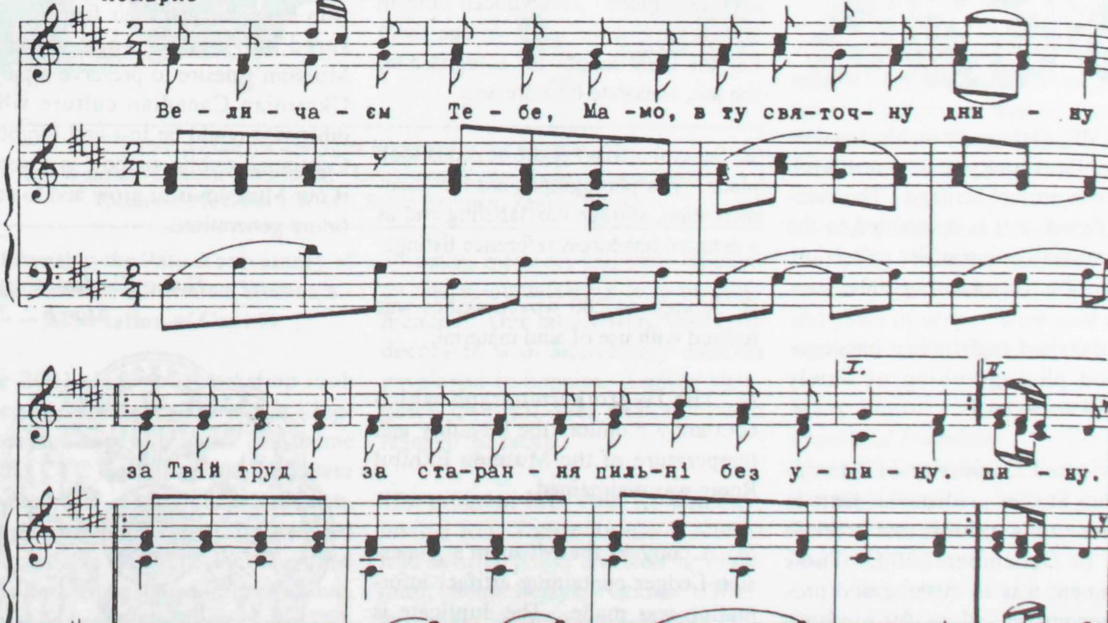

Ukrainian Museum of Canada, Ontario Branch (UWAC) Curatorial Report for 2001

The UMC, Ontario Branch's mandate is to collect and preserve our rich Ukrainian artifact heritage. The curatorial department is committed to the care and well being of its collection. Curatorial activities during 2001:

❄ Supervised registration, cataloguing and photographing of newly acquired artifacts.

❄ Oriented University of Toronto Museum Studies graduate students to the museum's exhibit and storage areas in December 2000. Their assignment was to observe and provide recommendations for environmental improvements to the facilities. Some of the less expensive suggestions were implemented in 2001.

❄ The yearly dismantling and assembling of a new exhibit is a labour intensive process. This year, there was the additional challenge of incorporating 24 new and researched regional headdresses. To protect them from light, dust, heat and moisture, custom-made interior and exterior acid-free supports were created for each headpiece. The wooden built-in storage unit in the large storage room has the ideal height for safeguarding the tall, elaborate headdresses.

❄ Several artifact photo sessions took place. The photographs are for documentation, storage box labeling and as a detailed headdress reference listing.

❄ Storage of 200 woven sashes was revised with use of acid material.

❄ The Hygrothermograph which constantly monitors the humidity and temperature of the Museum Exhibit Room was maintained.

❄ A copy of the Museum's Accession Ledger containing artifact information was made. The duplicate is kept off site to prevent loss of vital artifact information.

The Museum's Acquisition Committee consists of Halya Kluchko, Anna Trojan and Halia Sluzar. Its function is to evaluate the incoming artifacts for possible museum acquisition. During 2001, the Museum received 26 artifacts of which 21 were donations:

6 sorochky - *Bukovyna, Halychyna, Poltava, Chernihiv*
1 peremitka - *Bukovyna*
1 kozukh - *Bukovyna*
1 zapaska - *Bukovyna*
1 jumper - *Bukovyna*
1 nalavnyk - *Bukovyna*
5 embroidered squares - *Podyla, Bukovyna*
2 carved wooden figures (bull and donkey) completed our Vertep (Nativity) collection
2 rushnyky - *Kyiv, Bojkivshchyna*
2 horbotky - *Bukovyna*
2 krayky - *Bukovyna*
1 apron - *Poltava*
1 bedspread - *Sokal'shchyna*

The Museum expresses its deepest thanks and gratitude to the many supporters from the Ukrainian community who have donated their family's treasured heirlooms. They share the Museum's desire to preserve a part of Ukrainian Canadian culture which otherwise could be lost and forgotten. Continued public support is essential if our Museum is to grow and to serve future generations.

Halya Kluchko, Curator
March 2, 2002

Громадська Хроніка
Community Events

Honouring Past Provincial Presidents

Past presidents who were honoured at the banquet:
Kay Woloschuk, Annie Ewanchuk, Mary Ciona, Kathy Sholter, Sonja Bejzyk (National President UWAC), Sonia Bremner, Zennia Yuzik

Celebrating the 75th Anniversary of the National Ukrainian Women's Association of Canada

The 2001 CYC fall workshop took place on November 3rd at the Kingfisher Inn, Nipawin, Sask. The theme of the CYC workshop was Volunteer Development -- recruitment, retention, and recognition. Seventy-six attended the day-long workshop which proved to be both interesting and informative. The noon banquet celebrating the 75th anniversary of the UWAC was hosted by the Aylsham-Codette Olena Pchilka branch membersc. The branch has 15 active members and their efficiency and resourcefulness is to be commended. Our tables were tastefully decorated with anniversary napkins enveloped in poppies. Ladies' delegates from all over Saskatchewan enjoyed the meal.

The program MC, Ann Klopoushak, invited Rev. Father Roman Kocur to lead us in the prayer and blessing of the meal. Sonja Bejzyk, National UWAC President, brought greetings. She thanked all the member of the UWAC for their tireless energy in the past and present. In her greetings she stressed our values remain foremost; women have the necessary nourishment for growth; and we will carry our flame into the future. Zennia yuzik welcomed Olena Garrity, UWAC Manitoba Provincial President. Ann Klopoushak informed everyone present that the UWAC was formed in 1926. The first president of the Saskatchewan UWAC in 1934 was Mary Maduke, mother of Marie Kischuk, who is an active member both in her local and provincial branches.

Mary Rudy (Olena Pchilka) introduced our guest speaker, Natalie Ostryzniuk (Daughters of Ukraine) from Regina. Natalia is the Second Vice President of the Ukrainian Museum Board of Trustees and is active in the Ukrainian Orthodox Church; Regina Mosaic's Kyiv Pavilion and the Ukrainian Canadian Congress. Her interesting and informative slide presentation on "The Influence of Events in Ukraine on the Ukrainian Canadian Women's Movement" provided a glimpse into our history. This was a personal experience relived by several people present as slides depicting the hardships those women endured and overcame were those of familiar faces. How grateful we are for those women of vision and determination. Connie Nastiuk (Olena Pchilka) thanked our guest speaker.

Zennia Yuzik, Saskatchewan UWAC Provincial President, honoured our 13 deceased Past Presidents. Their names and years of service were read off the memorial scroll, which included:

Mary Maduke *(who was the first Provincial President)*
Anastasia Stechishin
Anastasia Ruryk
Anelia Stratychuk
Natalie Ewanyshyn
Paula Danylchuk
Pauline Klukewich
Helen Hnatyshyn
Mary Humenuik
Parania Kushnir

Olga Andruschak
Sonia Stratychuk
Eileen Klopoushak

The singing of Vichnaya Pamyat (Memory Eternal) followed this.

Awards to living Past Presidents were presented by Sonja Bejzyk. There are 12 living Past Presidents of whom 6 were in attendance. Present at the banquet were:

Kay Woloschuk
Annie Ewanchuk
Mary Ciona
Kathy Sholter
Sonia Bremner
Zennia Yuzik

Head table guests: Stefan Franko, Kathy Kulmacz, Eugene Kucey, Sonja Bejzyk, Natalie Ostryzniuk, Rev. Father Roman Kocur, Zennia Yuzik, Ann Klopoushak

Connie Nastiuk (UWAC President, Olena Pchilka Branch), Sonja Bejzyk and Zennia Yuzik with the anniversary cake.
Sonja presented the Olena Pchilka branch with a certificate from the UWAC National Executive for 65 years of membership in the UWAC.

Seventy-fifth anniversary plates along with a scroll were presented to them. Unable to attend were Joanne Michalenko, Mary Savisky, Olga Hawrysh, Emily Tabasniuk, Anne Cholod, Mary Mysak.

Nancy Kucey announced the Saskatchewan Provincial UWAC Scholarship Awards. The recipients were:

Mark Klopoushak
Katherine Kulmacz
Oksana Makowsky
Christopher Petrow
Lauren Semeschuk
Brenen Sorokan

They each received $200.00. Kathy Kulmacz received the scholarship sponsored by the Canora branch.

Delightful entertainment was enjoyed by all as young Ukrainian dancers from Aylsham-Codette, Samantha and Tanner Kozun, performed several items.

The rainbow auction with items donated by members of the Provincial UWAC was exciting for all present. Rev. Father Roman Kocur led us in the closing prayer.

Respectfully submitted by Mary Humen (Promin and Women's Issues, Provincial UWAC Executive)

ADVERTISE IN *Promin*

Advertising rates for one year are:

business card	$150.00
1/4 page	$250.00
1/3 page (outer column)	$375.00
1/2 page	$500.00
full page	$900.00

Subscriptions and advertisements should be directed to the Promin address as provided on the inside cover.

Галя Щерблюк, Крайова Референтка Променя
Helen Scherbluk, National Promin Convenor

UWAC Members Honoured in Canora, Saskatchewan

Recognized for service:
Front row l to r: Rosamond Kozariz (50 yrs.), Bernice Mysak (60 years), Violet Kylea (50 yrs.) Second row l to r: Jennie Ortynsky (45 yrs.) Anne Stusek (40 yrs.), Gladys Kalyniuk (35 yrs.), Ann Hudema (25 yrs.), Dorothy Korol (35 yrs.), Natalie Heshba (40 yrs.)
Not available for photo:
Anna Kotyk (35 yrs.), Alice Rostotski and Mary Rudy (30 yrs.), Mary Symbalisty and Sophie Romanow (4o yrs.)

The Maria Markovych Branch held its annual program honouring members for continuous years of service on March 3, 2002. The program followed a congregational brunch at Rainbow Hall. The program opened with a prayer, the UWAC Hymn, and singing of Eternal Memory for the deceased members. Honourary members, Bernice Mysak, Mary Hrebeniuk, and Doreen Ortynsky were introduced.

Members recognized with certificates for continuous years of service were Jennie Ortynsky for 45 years, Gladys Kalynuk, Anna Kotyk and Dorothy Korol for 35 years, and Ann Hudema for 25 years.

Honourable mentions were extended to the following: Alice Rostotski and Mary Rudy for 30 years, Mary Cymbalisty, Natalie Heshka, Sophie Romanow and Anne Stusek for 40 years.

Red rose corsages were presented to Violet Kyba and Rosamond Kozoriz for 50 years continuous service. A live bouquet was presented to Bernice Mysak for her 60 years.

President Dorothy Korol welcomed everyone and expressed well wishes and appreciation to all members for their hard work and dedication in the branch.

An interesting presentation was made by Anne Stusek on our patron, Maria Markovych. Rev. Peter Wasylenko closed with greetings, congratulations, and a prayer.

Membership committee
Odarka Kudela

....Letters to the Editor continued....

So that I am clear about this, I will repeat that I don't think the issue has to do with head coverings per se, but with a particular and proper attitude towards God and His commandments, and specifically with the special place accorded to woman in the plan of God's creation. So to relegate St. Paul to the category of a "male chauvinist" (in fairness it must be said that Ms. Gulutsan does not use this phrase) and quote Savelia Stechishin (as phenomenal a woman and worthy of honour as she is) as being more authoritative is to me extremely presumptuous, and not in accordance with our faith.

I hope that I have clearly stated my position, and especially wish to assure Ms. Gulutsan and anyone else out there who hold similar views that I bear no one ill will. On the contrary, it is people like Lena Gulutsan who contribute to the growth and intellectual maturation of others, because we can be sure that when one person writes or asks a question there are many, many other out there who think the same thing but don't have the courage (or worse yet, the desire) to do so.

Please forgive me if I have in any way offended, because it was never my intention to do so. May God help all of us to grow in our faith, and to come to the true knowledge of Him, which is the task and goal of all of us who call ourselves Christians.

In Christ the Lord,
Fr. Bohdan Hladio

In Loving Memory of Olga Meleschak

Olga Meleschak passed away on Sunday, March 3, 2002 at the Royal University Hospital in Saskatoon, Saskatchewan, at the age of 75. She was born on February 17, 1927, at Insinger, Saskatchewan. She was the second eldest child born to Dmytro and Lekeria (Lessak) Fedorchuk.

She received her education at the Yemen School in the Insinger area. On July 17, 1946, Olga was united in marriage to Andrew Meleschak. The couple was blessed with three children -- Lorraine, Orest and Lesia. They made their home on the family farm east of Fosston, where they remained until 1981. They moved to their new home in the village of Fosston, where Olga resided until her passing.

All her life, she contributed immensely to the farm, working in the fields and hauling grain at harvest time which was one of her favourite times of the year. Gardening and baking were her joy.

Olga was a warm and caring woman who deeply valued God, her family and her friends. Many were the recipients of her welcoming hospitality, her great cooking and her pleasant conversation.

Olga's grandchildren kept her young. She loved to be involved in their lives and was proud of each of them. Baba had a special way that warmed the hearts of everyone who knew her and the qualities that made her the wonderful person she was, have left us all with beautiful memories.

Olga was a faithful and active member of the Ukrainian Orthodox Church in Fosston and Wadena. She was also an active member of the Ukrainian Women's Association of Canada, Lesia Ukrainka Branch in wadena, where she served as secretary for many years. She was involved with the Fosston Community Club and the Fosston Senior Citizens. In her earlier years, she liked dancing and was an avid curler.

Olga was predeceased by her husband, Andrew, in 1984; son Orest in 1975; her parents Lekeria in 1977 and Dmytro in 1986; brother Walter in 1945; and sister Margaret in 1996. She leaves to mourn her passing two daughters, Lorraine Peterson with husband Richard of Rose Valley, and Lesia Sywenky with husband John of Lloydminster AB; four grandchildren, Michelle and Grant Peterson, and Kevin and Ken Sywenky; two brothers, Maurice (Iva) Fedorchuk and Carl (Alice) Fedorchuk; sister Iris (Maurice) Bugera; brothers-in-law John Danyliuk and Harry Meleschak; sisters-in-law Ann Romaniuk, Mary Kresowaty, Pearl Makar, Sophie (Bill) Pyatt and Marlene Meleschak; and a host of cousins, nieces, nephews and friends.

Prayer Service was held Wednesday, March 6, 2002, at the Chapel of Tompkins Funeral Home in Wadena. The Funeral Service was held Thursday, March 7, 2002, at the All Saints Ukrainian Orthodox Church in Wadena. Officiating were V. Rev. N. Rauliuk and Rev. M. Kopchuk. Cantor was Gerald Yaholnitsky. Cross bearer was Eugene Kresowaty. Linda Einarson was in charge of the Memorial Book. Active Pallbearers were Richard Fedorchuk, Lyle Fedorchuk, Terry Danyliuk, Daniel Bugera, Ron Kresowaty and Bill Krawchuk.

The family extends its heartfelt thanks to V. Rev. N. Rauliuk, Rev. M. Kopchuk, Tompkins Funeral Directors, All Saints Parish and friends for their kind support. A donation of $50.00 to the Promin Press Fund is enclosed as an everlasting wreath in her memory. Vichnaya Pam'yat!

In our hearts forever!

Daughters Lorraine Meleschak & family and Lesia Sywenky & family
Brothers Maurice Fedorchuk & family and Carl Fedorchuk & family
Sister Iris Bugera & family

Добр. Параскева Федак

В 26-ту річницю упокоєння дружини, мами і бабуні, добродійки **Параскеви Федак,** яка упокоїлася 19-го квітня, 1976 р. в місті Гамільтоні, Онтаріо складаю пожертву в сумі $100.00 на журнал Промінь, як нев'янучий вінок у її світлу пам'ять. Вічна їй пам'ять!

† Митрополит Василій
Вінніпеґ, Манітоба

As an everlasting wreath in memory of the departed members of the Holy Trinity Orthodox Church in Ituna, Saskatchewan enclosing a donation of $120.00 to the Promin Press Fund. In memory of the following: **Katherine Bohay, Pauline Tkatch, Anastasia Machula, William Pawlyshen, Stephanie Sametz, Rosie Machula, Fred Machula, Stephen Piliphow.** Eternal Memory!

Dobr. Iris Kopchuk

Союз Українок Канади, Відділ ім. Лесі Українки в Дафин, Манітоба складає пожертву в сумі $60.00 в пам'ять трьох членок, які відійшли у вічність, а саме: **Eva Shewchuk, Ann Biegun and Eleanor Ewusiak**. Вічна їм пам'ять!

Марія Білоус
Референтка Променя
Дафин, Манітоба

Forwarding a donation of $20.00 as an everlasting wreath in memory of **Eleanor Ewusiak** of Dauphin, Manitoba, who passed away on September 17, 2001. May her memory be eternal!

Evelyn Yury, Daughter-in-law
Dauphin, Manitoba

Замість квітів на свіжу могилу покійного **Александра Щерблюка**, складаємо пожертву на Пресовий Фонд Променя в сумі $30.00. Дружині Галині з родиною висловлюємо щире співчуття, бажаємо сили перенести тяжку втрату дорогого чоловіка, синам тата, внукам дідуся. Покійному бажаємо увійти до Царства Небесного, де немає болю і терпінь, а життя вічне і безконечне. Вічна йому пам'ять!

Марта і Петро Цехош
Торонто, Онтаріо

У світлу пам'ять **Александра Щерблюка,** який упокоївся 10-го квітня, 2002 р. складаємо $50.00 на Пресовий Фонд Променя. Дружині Галі, синам, внукам та всій родині висловлюємо наше глибоке співчуття у втраті дорогого їм мужа, батька і дідуся. Нам залишаються незабутні спомини про Александра - його добродушність та ласкаве і приємне відношення. Молимо Господа Бога, щоб Він, Всемилостивий посилив душу покійного Александра в Царстві Небеснім, а добра пам'ять про нього хай вічно буде з нами.

Орися і Макар Сушко з родиною

У світлу пам'ять **Александра Щерблюка**, який упокоївся 10-го квітня, 2002, складаємо пожертву в сумі $100.00 на нев'янучий вінок на його свіжу могилу. Дружині Галі і синам та внукам висловлюємо наше глибоке співчуття та молимо Всевишнього, щоб оселив його душу там де всі праведні спочивають!

Маруся і Адольф Венгер
Монтреал, Квибек

Центральна Управа Союзу Українок Канади висловлює Галі Щерблюк (крайова референтка Променя) та всій родині глибоке співчуття у втраті дорогого мужа, батька і дідуся **Александра Щерблюка**, який упокоївся 10-го квітня, 2002 р. Хай Господь оселить його душу в Царстві Небеснім а пам'ять про нього буде вічною. Вічна йому пам'ять!

Соня Бейзик
Крайова голова СУК

На свіжу могилу бл. пам. Александра Шерблюка, складаю пожертву в сумі $35.00 на нев'янучий вінок в його пам'ять. Вічна йому пам'ять!

Галя Липка,
Гамільтон, Онтаріо

Mrs. Elsie Oystryk of Yorkton, Saskatchewan entered eternal rest on January 17, 2002. **Mrs. Mary Halirewich** entered eternal rest on January 29, 2002. As an everlasting wreath in memory of our dear members, a donation of $40.00 is made to the Promin Press Fund. We extend our deepest sympathy to their families and friends. May their memory be eternal. Vichna yim pamyat!

Iris Wasylyshen
Promin Convener

Recipes

Although Great Lent is completed with the celebration of Pascha, eating well can remain part of our lives all year round. Here is a tasty, healthy recipe from the Low-Fat Cookbook, published by Sunset (California).

Moussaka Dubrovnik

Preparation time: About 30 minutes

Cooking time: About 1 1/2 hours

2 large eggplants (2 1/2 to 3 lbs. total)

Olive oil cooking spray

2 large onions, finely chopped

1 clove garlic, minced or pressed

2 teaspoons olive oil

1 cup water

1 1/2 pounds boneless, skinless turkey breast, cut into 1-inch chunks

1/4 teaspoon each fennel seeds, ground cinnamon, ground cumin, and ground cardamom

About 1/8 teaspoon freshly grated or ground nutmeg

3 tablespoons plus 1 teaspoon cornstarch

3 cups low-sodium chicken broth

Salt and pepper

1/2 cup light sour cream or plain nonfat yogurt

2 tablespoons grated Parmesan cheese (optional)

Cut unpeeled eggplants lengthwise into 1/2-inch-thick slices. Spray 2 shallow rimmed baking pans with cooking spray. Divide eggplant slices equally between pans in a single layer, overlapping slices slightly; spray eggplant with cooking spray. Bake in a 450 deg oven for 20 minutes; turn slices over and continue to bake until lightly browned and very soft when pressed (about 10 more minutes). Line a 9- by 13- by 2-inch casserole with half the eggplant; set remaining pan of eggplant aside.

To empty baking pan, add onions, garlic, oil, and 1/2 cup of the water. Bake until water has evaporated and onions are dark brown, stirring often with a wide spatula (30 to 35 minutes). Meanwhile, whirl turkey in a food processor, about half at a time, until minced.

Add remaining 1/2 cup water to onion mixture, stirring to scrape up browned bits. Scatter turkey over onion mixture. Return to oven and bake until turkey is opaque throughout (about 6 minutes). Set turkey mixture aside.

In a 2-quart pan, mix fennel seeds, cinnamon, cumin, cardamom, 1/8 teaspoon of the nutmeg, and 4 teaspoons of the cornstarch. Blend in 1 1/2 cups of the broth. Bring to a boil over high heat, stirring constantly; stir into turkey mixture. Season to taste with salt and pepper.

Spread turkey mixture over eggplant in casserole. Cover with remaining eggplant; set aside.

Rinse the 2-quart pan; in it, smoothly blend remaining 2 tablespoons cornstarch and 1/4 cup of the broth. Blend in sour cream, then remaining 1 1/4 cups broth. Bring to a boil over high heat, stirring. Spoon over eggplant. (At this point, you may cover and refrigerate for up to a day).

Sprinkle casserole with cheese, if used; then sprinkle lightly with nutmeg. Bake, uncovered, in a 425 deg oven until heated through (15 to 20 minutes; 30 to 40 minutes if refrigerated). Makes 8 to 10 servings.

Per serving: *190 calories (23% fat, 33% carbohydrates, 44% protein), 5 g total fat (2 g saturated fat), 16 g carbohydrates, 21 g protein, 51 mg cholesterol, 75 mg sodium*

PRESS FUND

Donations to the Press Fund from March 16 to April 30th will be published in the June issue of Promin. The Editorial Board gratefully acknowledges the generous donations in support of Promin.

ГУДУТЬ ВОСКРЕСНІ ДЗВОНИ

Уляна Кравченко

А сонце - як владика
у рузах золотих -
і радість превелика
в душі пригноблених малих . . .

Скінчились покаяння
і дні гріховної темниці . . .
Скінчився і говіння час . . .
Гудуть воскресні дзвони на дзвіниці
Ті дзвони кличуть нас.

Берімо, сестроньки, в долоні
і писанки і крашанки червоні.
Відкиньмо, сестроньки,
камінь із душі тягар,
важку пригнобу . . .
Вітаймо брата,
- Христос Воскрес!

Отвертий храм небес . . .
Скінчились покаяння дні.
Христос життя нам дарував -
не біймося ворожих лав.
Нехай скріпить нас животворча струя -
Серця вгору. Співаймо враз:
Алилуя!

Back cover:
Artwork by
S. Karaffa-Korbut
1970

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS

- Accounting and Auditing
- Corporate and Personal Tax
- Estate and Trusts

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
703 Evans Avenue Suite 100, Etobicoke, Ontario, M9C 5E9
Tel: (416) 621-3313 Fax: (416) 621-3323

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

☞ Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $4 million awarded.

☞ Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.

☞ Inquire about living bequests and designated funds.

☞ Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-947-3882

Запевнімо нашу будучність!

S. Karaffa-Korbut, 1970

MRS KATE HAWRYSH
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON AB
T5R 5R5

1-Oct-2003